

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

DEVİRİM VE İKTİDAR İÇİN

MÜCADELE BİRLİĞİ

• Marksist-
Leninist
Hareketin
Öne Geçmesi

• Tekel
İşçilerinin
Eylemi

• Tekel
Eylem
Güncesi

• Emek
Hareketi-
Sosyalist
Hareket

• Sarıgazi
DÖB'den
Basın
Açıklaması

• Çemen
Tekstil
Eylem
Güncesi

Antep Çemur Tekstil İşçileri

Şişli Belediye İşçileri

Samatya

Mecidiyeköy

Diyarbakır

Adana

Bakırköy

Antep

Ankara

İzmir

Sarıgazi

MARKSİST-LENİNİST HAREKETİN ÖNE GEÇMESİ

Marksizm dışı sosyalizm akımlarının ve marksizmden sapma akımların görüşleri, nesnel bir temele dayanmadığından, tarihsel gelişme tarafından mahkûm edilmiştir. Marksizmin devrimci görüşleri ise tarihin gelişimiyle birlikte öne çıkmıştır.

Bazı olaylar tarih içinde trajik bir biçimde sonuçlansalar da, ikinci kez tekrarlanırlar. Ama bu kez traji-komik olarak. Paris Komünü prudoncu ve bakuninci görüşleri bir kenara attı. Küçük burjuva sosyalizmi, tarihin gelişimi tarafından geçersiz kılındı. Fakat bu durum küçük burjuva görüşlerin ve anarşist düşüncelerin, ileride tekrar devrimci işçi sınıfı hareketinin karşısına çıkmasını engellemedi. Bir küçük burjuva akımı olan menşevizm, Ekim Sosyalist Devrimi'ne giden süreçte ve devrim tarafından mahkûm edildi ancak, bu akım, bir yüzyıl boyunca çeşitli yerlerde ve çeşitli görünümde altında proleter hareketin karşısına yine çıkmıştır. Menşevizm tekrar ortaya çıktığı her yerde traji-komik bir duruma düşmüştür.

Marksist hareketin dışında yaşama şansı bulamayan küçük burjuva ideolojik akımlar, zaman içinde marksist hareketin içine girerek orada tutunmaya çalışmıştır. Marksizmden büyük ölçüde etkilenen bu küçük burjuva hareketler, beraberlerinde sosyalist proletarya saflarına kendi görüşlerini taşımışlardır. Burada devrimci marksizmle küçük burjuva sosyalizmi arasında büyük mücadeleler yaşanmıştır. Bu mücadelede küçük burjuva akımlar gerilerken devrimci marksizm ise güçlenerek çıkmıştır.

Tarihin gelişmesi, kapitalizmin ilerlemesi, kaçınılmaz olarak, bu toplumun iki ana sınıfının, proletarya ile kapitalistler sınıfından birinin belirleyici olduğu bir çatışma aşamasına varır. Proletaryanın devrimci konumundan hareket etmeyen bir politik hareket, kaçınılmaz olarak burjuvazinin yörunesine girer. Yalnızca proletaryanın sınıf savaşımından kaynaklanan tarihsel devrimine dayanan bir hareket tarihin ileri aşamalarına varır.

Proletarya ile burjuvazinin karşı karşıya gelmeleri ve büyük bir savaşa tutuşmaları kapitalizmin kendi gelişimi tarafından hazırlanmıştır. İki sınıf arasındaki bu kapışma tarihi gelişmenin motorudur. Ve bu savaşımın varacağı yer bir toplumsal devrimdir. Kapitalizmin yasalarını hesap etmeyen, bu yasaların varacağı zorunlu momentleri dışlayan bir teori, bizzat tarihin kendi çelişmeli, çatışmalı, patlamalı,

sıçramalı gelişimi tarafından mahkûm edilmiştir. Tıpkı bizde, Türkiye ve Kürdistan'da 40 yılı aşkın bir süredir yaşandığı gibi. Proletaryanın bağımsız güç olarak tarih sahnesine çıktığı dönemden bu yana ortaya çıkan bütün toplumsal devrimlerin deneyimleri tarafından doğrulanmış bu gerçeklik, bu topraklarda bir kere daha doğrulanmıştır. Burada da, tarihin gelişimi, sınıf savaşımının devrimci biçimler alması, her türlü reformist ve oportünist teoriyi mahkûm ettiği içindir ki, proleter devrimci hareket, her seferinde baskın gelmiş ve öne çıkmıştır.

Sosyal-reformist ve oportünist hareketler tüm bu tarihi gelişme boyunca sürekli var oldular. Bu eğilimi kendisinde somutlaştıran eski hareket dağılıp gitti, yerini başkaları aldı. Burjuvaziyle uzlaşma eğilimi işçi hareketinde bir küçük burjuva eğilimi olarak hep var olageldi. Bu eğilimi temsil edenler, sınıf mücadelesinin her önemli dönemecinde, yine sınıf mücadelesinin kendi gelişimi tarafından etkisizleştirildi. Bu gelişme sonucu marksist-leninist hareket tarihin dönüştürücüsü biricik devrimci hareket olarak öne çıkmıştır. Öyle ki, her uzlaşmacı küçük burjuva hareket, devrimci kitlelerin gözünde bir yer edinmek için kendini devrimci mücadele geleneğiyle çeşitli biçimlerde ilişkilendirmek zorunda kalmıştır.

Proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf savaşımının, gelişmenin belli bir aşamasında kesin bir hesaplaşma noktasına gelip dayanması, Türkiye ve Kürdistan'da sınıf mücadelesinin bir gerçeği olarak uzun bir süredir ortaya çıkmıştır. Böylesine bir süreçte ancak devrimci bir hareket etkin olabilir. Eski reformist hareketler, sınıf mücadelesinin yoğunluğuna ve devrimci biçimler almasına ayak uyduramadıkları için, belli bir süre sonra dağılıp gittiler. Onların yerine geçenler ise uzun yılları kapsayan bu son derece sert ve çok çetin mücadelede yorgun düşerek devrimci mücadelenin dışına düştüler. Küçük burjuva hareketler tarihin kendi gelişimi tarafından mahkûm edildikleri için proletaryanın devrimci hareketi bu kadar öne çıkabilmiştir. Uzlaşmacı, ılımlı sol hareketler sınıf mücadelesinin çok şiddetli geçtiği bir süreçte devrimci komünist hareketler karşısında tutunamazlar. Sosyal-reformist ve oportünist grupların ısrarlı bir şekilde "toplumsal barış" istemini öne sürmelerinin temel nedeni kendilerinden öncekilerin akıbetine uğramamaktır. Fakat tarihi süreç onların düşüncükleri gibi ilerlemiyor. Genel durum, yani

kapitalist dünyanın genel durumu, sınıf savaşımının çok daha yoğunlaşacağını ortaya koyuyor. Dünyadaki nesnel koşullar, enternasyonal sınıf savaşımının vardığı aşama, proleter devrimci mücadeleyi öne çıkarıyor, marksist-leninist hareketleri güçlendiriyor.

Sermaye düzeni barışçıl olarak ortadan kalkmayacaktır. Kitlelerin, sermayenin boyunduruğundan kurtulması için son derece yoğun devrimci bir dönemden, bir dizi şiddetli ayaklanmalar döneminden, sert çatışmalardan geçmesi gerekiyor. Yeni toplumun, eski toplumun bağrından doğuşu, bir dizi zor yöntemi olmadan, sancılı bir süreç yaşanmadan gerçekleşmiyor. Sermayenin kitleler üzerinde, sürekli artan baskısı, açık saldırıları, burjuva devlet makinesinin devamlı yetkinleştirilmesi, eski toplumun yeni topluma dönüşümünün nedenli zorlu olacağını gösteriyor. İşte bu yalın gerçek "barışçıl geçiş" düşleri gören bütün reformist ve oportünist akımların neden her yerde iflas ettiğini ve iflas etmekte olduğunu ve aynı zamanda devrimci marksist hareketin, devrimci proletaryanın devrimde nasıl öncü konuma geldiğini tanıtlıyor.

Komün'den, Ekim'den bu yana dünya devrimci proletaryası, teorik bakımdan olsun, politik bakımdan olsun büyük bir deneyim sahibi oldu. Devrimci deneyimin bilgisi, yeni devrimci deneyimler süzgecinden geçerek ve yeni deneyimlerin bilgisiyle donanarak gelecek kuşaklara taşınıyor. Bütün bu deneyimlerin bilgisine sahip olan ve tarihin gelişimini doğru olarak gözlemleyebilenler önlerine çıkan sorunların nasıl çözümleneceğinin ve nasıl çözümlenmeyeceğinin bilinciyle hareket ediyorlar. Tarihin dersleri, halk kitlelerinin en hayati sorunlarının ancak devrimle çözüleceğini de ortaya koyuyor. Ezilen ve sömürülen kitleler, reformcu istemlerle kapitalizmin çerçevesini kıramayacaklarını ve kapitalizmin egemenliğinden kurtulamayacaklarını yirminci yüzyılın bütün sınıf mücadeleleri deneyiminden çok iyi biliyorlar.

Geçen yüzyılın toplumsal devrimleri, gerçekleştiği her yerde uzlaşmacı küçük burjuva hareketlere büyük bir darbe vurdu ve mahkûm etti. Bu yüzden bu akımlar sınıflar savaşımının her yeni aşamasına daha bir zayıflayarak girmişlerdir. Başarıya ulaşan bütün toplumsal devrimler proletaryanın devrimci partisinin öncülüğünde gerçekleşmiştir. Yirminci yüzyıldaki bütün sınıf mücadelelerinin bu gerçeği Türkiye ve Kürdistan'da yıllardır süren sınıf mücadelesi tarafından doğrulanmıştır. Bu topraklarda da proletaryanın, geniş emekçi kitlelerin devrimci mücadelesi proletaryanın devrimci sınıf partisi tarafından sonucuna götürülecektir.

C.DAĞLI

DEVİRİMCİ SINIF MÜCADELESİNDE YENİ BİR KALKIŞ NOKTASI: TEKEL İŞÇİLERİNİN EYLEMİ

Son yılların en etkin devrimci kitle eylemlerinden biri olan TEKEL işçilerinin büyük eylemi üzerine çeşitli övgüler yapıldı, fakat eyleme yol açan gerçek koşullar ve eylemin devrimci anlamı ortaya konmadı. Kendisini yaratan gelişmeler, devrimci durum anlaşılmadan, bu büyük işçi eylemi anlaşılacak gibi, eylemin işçi sınıfı mücadelesindeki rolü de ortaya konamaz.

Toplumun iç çelişkileri, emekçi kitlelerle karşıtlığı öyle bir noktaya geldi ki, bu aşamada eylem eylemi yaratıyor. TEKEL işçilerinin eylemi, bu koşulların bir ürünüdür. Ama aynı zamanda, sistemin çelişkilerini ve krizini şiddetlendiren bir fonksiyona sahip. İşçilerin eylemi başka emekçi eylemlerinin yolunu açıyor. Her ileri kitle eylemi, daha sonradan eyleme geçen emekçiler tarafından örnek alınır. Pratik bir örneğin, ileri bir eylemin her zaman etkileyici bir rolü vardır emekçi kitleler üzerinde. Eylemler eylemleri izlerken; eylemlere katılan insanların sayısı her seferinde biraz daha artarken; bütün bu eylemler, sosyal olaylar, politik çatışmalar kaçınılmaz hale gelen bir ayaklanmayı olgunlaştırıyor. Olayların ve mücadelenin yönü oraya doğrudur.

Bilinci reformist ve oportünist anlayışla felç olanlar, Leninist Parti'nin, hızla bir ayaklanmaya ve devrime doğru gidiyoruz demesi karşısında hemen itiraz ediyorlar. "Hani nerede?" Böyleleri tarihsel gelişmeyi sadece adım ölçerek ele alırlar. Tarihte sıçramalı ve yoğun gelişmeleri hesap etmezler. Tarih hep aynı tempoyla ilerlemez; kendi içinde sıçramalar içerir. Yoğun-devrimci dönemlerde olaylar ani, gelişmeler sıçramalıdır. Normal zamanlarda onyılları alan mesafe, bu dönemlerde günler içinde alınır. Şu birkaç aya TEKEL işçilerinin eylemi gibi birkaç eylem sığırdı. Milyonlarca işçinin, kamu emekçisinin eylemine son kırk yılın en büyük eylemi dendi. TEKEL eylemine de Avrupa'nın son on yılın en etkili eylemi deniyor. Bu bir sıçramadır. TEKEL eylemiyle sınıf hareketi ve mücadelesi genel olarak daha ileri bir noktaya sıçramıştır.

Tekelci sermayenin emekçi halk kitleleri üstünde uyguladığı faşist devlet terörünü artırması da genel gidişatı değiştirmiyor. Eylemci işçilerin eyleminin ilk gününde olduğu gibi, kitlelerin daha büyük bir öfke ve kararlılıkla devlet güçleriyle çatışmalarına yol açıyor. İktidarın işçilere yönelik baskısı eylem boyunca çeşitli biçimlerde sürdü, fakat bunun kitleyi geriletmede en ufak bir etkisi olmadı. İşçi kitlelerinin militan tavrı hiç değişmedi. Eylemde geçen her gün, kitlelerin öfkelerini ve militanlığını biraz daha bileli.

Eyleme yönelik saldırılar ve baskılar öylesine yoğun oldu ki, kitleler, bunun karşısında devrimci bir anlayışla, hücumcu bir tavırla hareket etmek zorunda kaldı. İşçiler ayaklanmacı bir anlayışla harekete geçmeden, hiçbir sorunlarını çözemeyeceklerini çok iyi biliyorlar. Bu nedenle iktidarın üstüne cesaretle gidiyorlar. Eylemci işçilerin bu savaşçı tavrı, bu yiğit tutumları çok geniş bir kitleyi etkiledi, onlara ileri atılmaları yolunda cesaret verdi. Daha şimdiden, emekçi halk kitleleri TEKEL işçilerinin örneğinden söz etmeye başladı.

Eylemde olan emekçilerin, eylemlerinin belli bir aşamasında açlık grevine gitmeleri ve ölüm orucunu gündeme getirmeleri, onların isteklerini kabul ettirmedeki, haklarını almadaki kararlılığının ileri bir göstergesi oldu. Birçok konuda olduğu gibi, bu konuda da devrimci hareketin mücadele tarzı, emekçi kitlelerin mücadele tarzı oluyor. Bütün bunlar, emekçi ve sömürülen yığınların bilinç ve pratikte nasıl bir gelişme gösterdiklerini ortaya koyuyor. Bu, devrimci değildir, devrim yolunda büyük bir sıçramadır. Devrim, bir avuç devrimcinin iradesi olmaktan çıkıp, geniş halk kitlelerinin iradesine dönüşmüştür. Devrimci kitle eylemleri, yükselen bir çizgide ilerliyor.

Sistemin keskinleşen çelişkilerini ve yoğun-devrimci gelişmeyi en alt düzeyde gösteren sosyal-reformist hareket ve bu konuda onlarla aynı noktada olan oportünist hareketler, güncel devrimci sınıf mücadelesini de bütün boyutlarıyla anlayamazlar. TEKEL işçilerinin devrimci sınıf mücadelesini hala anlayamadıkları gibi. Onlar halkların devrimci mücadelesine güven duymuyorlar. Her sefe-

rinde kitlelerin devrimci gücünü hafife aldılar. Devrimci kitlelerin mücadelesini hafife almayı; tarihi onlar yapar. Uzlaşmacı küçük-burjuva hareketlerin yaptığı, devrimci kitle eylemlerinin peşinden sürüklenmektir. Bakmayın bu sürüklenmecilerin "öncülük" gürtlülerine; "öncülük" adına yaptıkları yaygaradan başka bir şey değildir. Devrimci kitleler ise öncülük yeteneğini pratikte ortaya koyuyor.

TEKEL işçilerinin mücadelesinde yeniden somutlanan işçi sınıfının öncülük gücü, toplumun ezilen ve sömürülen sınıflarını kendi etrafında birleştirme yeteneğine yalnızca proletaryanın sahip olduğunu göstermiştir. TEKEL işçilerinin eylemi, geniş emekçi kitleleri, küçük-burjuvaziyi, aydınları, öğrencileri harekete geçirmiş ve kendi eyleminde birleştirmiştir. Eylemci işçiler iktidara karşı eyleme geçtikleri için, devlet güçleriyle çatıştıkları için, emekçilerin ve halkların sempatisini ve desteğini kazandılar. Ancak burjuva devlete karşı mücadele, ancak faşizme ve burjuvaziye karşı mücadele geniş halk kitlelerini, sermaye egemenliğini, faşist devleti yıkma mücadelesinde birleştirme yeteneğini yalnızca proletarya gösterebilir.

Binlerce işçi haftalardır büyük bir eylemle sarsıyor toplumu. Aylarca eylemde olan işçiler var. İzmir belediye işçilerinin aylarca eylem halinde olması ve bir ay süren İzmir-Ankara yürüyüşü, sınıf mücadelesi açısından çok önemli ve etkileyicidir. Emekçilerin her şeyi göze alan bir kavgaya tutuşması, içinde buldukları durumun bir sonucudur. Sermayeye ve onun devletine karşı harekete geçmede, sınıf bilincinin emekçiler içinde yaygınlaşmasının ve yıllar süren yoğun-devrimci mücadelenin etkisi çok açıktır. Bu etkilenmeyle birlikte, emekçi kitlelerin yaşadıkları sefalet koşulları, onları içinde oldukları duruma ve topluma karşı ayaklanmaya itiyor.

Her çalışan işçi, her an işsiz bir işçi olabilir. İşsiz kalan biri artık kolay kolay iş bulamıyor. İşsiz işçiler ordusu büyüdükçe büyüyor. Yaşam koşulları durmadan ağırlaşıyor. Yoksul insanların umutsuzluğu durmadan büyüyor. İşte emekçilerin içinde buldukları bu yıkıcı

yaşam koşulları, onları sisteme karşı ölümüne bir eyleme, ayaklanmaya zorluyor.

İşçi eylemlerinin önemini sadece somut ekonomik kazanımlarla sınırlı görenlerin tersine, proletaryanın kurtuluşu açısından soruna bakanlar, bu eylemlerin önemini, emekçilerin kurtuluşundaki rolü ve yeri açısından değerlendirebilirler. TEKEL işçilerinin eyleminin güncel somut sonuçları ne olursa olsun, varlığıyla, emekçi kitlelerin, sermaye egemenliğini devirme tarihi devrimci devrimine bir itiş vermiştir. İşçilerin eylemi, bu yönde, yeni eylemleri ateşlemiş ve büyük bir enerjiyi harekete geçirmiştir. TEKEL işçileri sermayenin ve sermaye devletinin saldırılarına karşı büyük bir savaş verme ve işçi sınıfı hareketini ileriye götürme onurunu taşıyacaklardır.

TEKEL işçilerinin eylemi, işçi sınıfının sermayeye ve faşizme karşı yeni bir kalkış noktasıdır. Emekçi sınıfın mücadelesinin bu noktaya gelmesi, ileri bir durumdur. Ancak emekçi kitleler hiçbir şekilde bu noktada durmayacak ve daha ileri gideceklerdir. Ve devrimci sınıf mücadelesi her kez yeni ve daha ileri bir hareket noktasına ulaşıyor. Bu savaşım, emekçi sınıf iktidara gelene dek yükselerek sürecektir. Kitleler, sömürücü sınıfın büyük bir terör ve katliama başvurusu karşısında bulunduğu noktadan geriye itilse de, emekçi sınıf elde ettiği deneyimlere dayanarak yeniden ve daha büyük bir güçle ileriye doğru gidecektir. Bu anlamda, elde ettiği deneyimler, işçi kitleleri için, ileriye gitmek için daima birer dayanak olacaktır.

Hızla yükselen ve yoğun bir biçimde gelişen emekçi halk hareketi, devrimci durumun bir sonucudur. Şiddetlenen kitle hareketi aynı zamanda sistemin krizini artıran bir rol oynuyor. Sistemin iç krizi derinleştikçe, kitle hareketi aktif olarak öne çıkıyor. Halk ayaklanması ve devrim, bu objektif koşullar içinde olgunlaşıyor. Objektif koşulların bir devrim için olgunlaşması yetmez; devrimin koşullarını bir devrime çevirecek olan öznenin, devrimci sınıfın, emekçi halk kitlelerinin devrime hazırlanması gerekiyor.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi Leninist Parti, tam da bunu yapıyor. Teorisiyle, devrimci politikaları ve devrimci taktiğiyle, propaganda ve ajitasyon araçlarıyla ve pratik olarak emekçi kitleleri devrime hazırlıyor; devrimi pratik olarak örgütüyor; TEKEL işçilerinin eyleminin içinde yer alarak, kitlelere proleter sınıf bilinci taşıyor, onları devrime yönlendiriyor. Var olan duruma karşı kitleleri ayaklandırmak; mevcut durumu devrim yoluyla değiştirmek için mücadele veriyor. □

REDHACK'TEN TEKEL İŞÇİLERİ İÇİN DAYANIŞMA EYLEMİ

Halk için Hack şiarıyla 1997'den bu yana hareket eden RedHack, TEKEL İşçileri İçin Dayanışma Eyleminde bulundu. Yaptığı açıklamaya göre, TEKEL işçileri için çeşitli sayfalar RedHack tarafından hacklenmiştir.

Hacklenen Sayfalar:

BaskentTV.Com.tr: <http://Www.BaskentTv.Com.Tr>,

Türkiye Partisi Küçükçekmece: <http://www.TPkucukcekmece.com/>

DSP Bağcılar: <http://www.DSPbagcilar.com>

Ofis Ankara: <http://www.OfisAnkara.com.tr>

Express Medya: <http://www.ExpressMedya.com/>

eHaber24: <http://www.eHaber24.com>

Secdegah: <http://www.Secdegah.com>

Göremeyenler için tescil sayfası: <http://www.zone-h.org/mirror/id/10214709>

Hepimiz TekEL'iz!

Tekel İşçileri Yanlız değildir!

Yaşasın devrimci dayanışma ve onun ürünü REDHACK

LENİNİST TUTSAKLAR TEKEL İŞÇİLERİNİN YANINDA

Bütün şehirlerden gelip, 2 ayı aşkın süredir Ankara'da, başkentte göbeğinde hükümeti karşısına alıp eylem yapan TEKEL işçilerine Leninist tutsaklar da buldukları zindanlardan destek veriyorlar.

Ocak ayının başlarından itibaren her gün saat 11.00'de havalandırmaya çıkarak "Tekel İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Zafer Savaşan Tekel İşçilerinin Olacak", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emeğin Olacak" sloganları atan Leninist tutsaklar, "Dost ve düşman herkes bilsin, bir kez daha yüreklerimizin işçi sınıfıyla attığını, şu anda Ankara sokaklarından Sıhhiye'ye doğru aktığını..." diyorlar.

EMEK HAREKETİ SOSYALİST HAREKET

Bu yazı kaleme alınırken, Tekel işçileri Ankara'nın göbeğinde devrim ocağına ateş taşımaya devam ediyordu. Bu mücadele ister işçilerin başlangıçta bayraklarına yazdıkları özlük haklar çerçevesiyle sınırlı taleplerin tatminiyle sonuçlansın; ister daha ötelere taşınarak ve yeni işçi eylemleri dalgasıyla beslenerek doğrudan sermaye düzeniyle kapışma biçimine bürünsün, gelecekte tarih bugünleri, yeni bir 15-16 Haziran olarak anacaktır. Kuşku yok ki eylem, eğer doğrudan sermaye düzeniyle kapışma düzeyine sıçrarsa -bunun çok kuvvetli işaretleri olduğu yadsınamaz-, yakın zamanda çok farklı şeyleri tartışıyor ve yapıyor olacağız.

Geleceğe dair kestirimleri şimdilik bir yana koyalım; olduğu haliyle Tekel işçilerinin eyleminin kanıtladığı kimi gerçeklere bakalım. Bu gerçeklerin en çarpıcısı, emek hareketiyle devrimci sosyalist hareketin buluşması, birbirini güçlendirerek beslemesidir.

İki Ayrı Kanal, Tek Kavşak

Yüzyılı aşkın bir süre önce Lenin, emekçilerin mücadeleleri ile, sosyalist hareketin ayrı ayrı kanallardan akarak, bir kavşakta mutlaka buluşacağına dair temel

saptamayı ifade etmişti. Bu temel saptama, Türkiye ve Kürdistan için de geçerlidir.

Yakın zamana kadar, devrimci-sosyalist hareket ile işçi sınıfı arasında aşılmaz sıra dağlar bulunduğu, sınıfın bilinç olarak çok geri olduğuna ve örgütlenemediğine dair nice sulugöz, mızımız siyasetlerle başımız fazlasıyla ağırdı. En başta ortalama sol hareket, bu durumu bir umutsuzluk edebiyatı biçiminde politik zanaate dönüştürmüştü. Ancak, aradan birkaç ay geçti ki, tüm o sulugöz değerlendirmeler, bıçak gibi kesiliverdi. Ankara'da işçi çadırlarını ziyaret eden herkes, işçilerin politik bilinç ve devrimci uyanıklıklarının gelişimi karşısında hem şaşırды, hem heyecanlandı. İyi ama, daha düne kadar neredeydi bu işçiler?

Onlar, olması gereken yerdeydiler, devrimci-sosyalist hareket de öyle. Emek ve devrim mücadelesi arasındaki ilişkiye pek az kafa yoranlar, genellikle bu ilişkinin en gelişmiş örneklerinden yola çıkıyorlar ve bu topraklarda var olagelen durumu şikayet konusu yapıyorlardı. Söz konusu gelişmiş örnekler, 19. yüzyılın sonlarında ortaya çıkan sosyalist partiler ve sendikalar yoluyla kumanda edilen işçi hareketleri ya da bunların 20. yüzyıldaki yansımalarını kapsıyordu. Bu örneklere sahip ülkeler-

deki işçi sınıfı, en basit ekonomik hakları için bile, sosyalist hareketin büyük ölçüde etkisi altındaki sendikalarla omuz omuza yürümek gibi büyük bir avantaja sahip. Yani bu ülkelerdeki emek hareketinin ekonomik, siyasi ve ideolojik mücadelesinin bütünlüğünü sağlayan kurumlar, halihazırda işlemekte.

Hemen belirtmek gerekir ki, söz konusu kurumların bulunuyor olması, işçi sınıfı hareketinin ekonomik-siyasi-ideolojik mücadele bütünlüğünün sorunsuz işlediği anlamına gelmez. Özellikle Avrupa'da, komünist ve sosyalist partilerin kontrolündeki sendikalar, emeğin ekonomik mücadelesine karşı son derece uyanık ve militan olabiliyorlar, ancak siyasi ve ideolojik mücadelenin gerektirdiği cüret ve cesareten oldukça yoksun durumdadır.

Öte yandan, bu topraklarda işçi sınıfı hareketi hiçbir dönem burjuva demokrasisi ortamını yaşamadı. Daha baştan, koyu bir siyasi gericilik, sonra da kanlı bir faşizm işçi sınıfına, bırakalım ideolojik mücadeleyi, ekonomik mücadele biçimlerini bile yasakladı, bastırdı, dağıttı. Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı, bu korkunç cendereyi kırabilmek için olağanüstü çaba sarf etti. Kimi zaman bunu başardı, hatta sosyalist

hareketle de buluştu ancak vahşet ve dehşet politikasıyla faşizm emekçi hareketin bu gelişme bağlarını kopardı, sendikalara, burjuva yöneticiler gelip çöreklediler.

Sonuçta şöyle bir manzara çıktı ortaya: ekonomik temelli mücadele, her seferinde burjuva sendikacıların duvarına çarptı; emek hareketi daha ileri gidebilmek için ihtiyaç duyduğu özgüven ve sosyalist hareketin destekleyici etkisinden uzun yıllar mahrum kaldı. Emek hareketi, en koyu faşizmin baskılarıyla kendi kanalında belli bir yere kadar akabiliyor ama sonra tıkanıp kalıyordu; sosyalist-devrimci hareketle buluşacağı o noktaya bir türlü varamıyordu.

Sabreden Derviş...

Devrimci sosyalist hareket ise, emek hareketi tarafından yeterince beslenemediği için, ya sabırlı ama ilkeli bir yalnızlığa göğüs gerdi, ya da ilkelerini çiğneyip bulunduğu kavşaktan ayrılarak devrimci karakterini yitirdi. Reformistler ve onların yedeği olan ortalama sol, ikinci yolu tercih ettiler. Emek hareketiyle buluşabilmek adına, onları kendi konumlarına çağırarak yerine, kendileri daha geri konumlara sıçradılar. Bu yüzden, ekonomik ajitasyonu aşamayan bir dil geliştirdiler. Zamanla bu dil, beslendiği oportünist ve reformist zihniyetin kolay kolay aşılamayan kalıplarını oluşturdu. Devrimci kitle eylemlerinin muazzam sarsıcı gücü bile, bu dilin zırhını delemeydi. Öyle ki, sıradan işçiler meydanlarda “genel grev” sloganlarını haykırır ve bunun kavgasını verirken, o meydana ortalama sol “bir günlük grev” pankartını en yükseğe asmakla meşguldü. Ne utandılar, ne sıkıldılar; en geriden gelen işçilerin bile tutum ve davranışlarıyla bu sözde öncülerin politik şiarlarını paçavraya çevirmelerini bomboş kafalarla izlemeye devam ettiler. Çünkü saplanıp kaldıkları o alabildiğine geri dil, zihniyetlerinde de aşılmaz sınırlar oluşturmuştu.

İlkesel davranıp devrimci karakterinden taviz vermeyen ve emek hareketiyle buluşacakları kavşağı terk etmeyenler yalnızca leninistlerdi. Çünkü onlar her zaman emekçi sınıfların devrimci içgüdülerine güvendiler, ilkeli ve cüretli atılımların emekçilere, çakılıp kaldıkları kanalların duvarlarını kırmak için moral ve cesaret aşıladığına her zaman inandılar. Öyle de oldu.

Emek hareketi, şu ya da bu partinin çağrılarına uyarak değil, ama artık bıçak kemiğe dayandığı için, gele gele dayandıkları son duvar da yıkıldığı için, ve de Kürt halkının, 1 Mayısların, ve yine bir dizi muazzam kitle eyleminin sarsıcı etkisiyle, tıkanıp kaldıkları kendi kulvarında adeta çağlayan gibi akmaya başladı. Ekonomik mücadelenin politik ve ideolojik mücadeleye iç içe geçtiği ve tam da devrimci-sosyalist hareketle buluşacakları o kavşağa ulaşmaları çok uzun sürmedi. Onyılların acısını birkaç ayda çıkardılar, onyılların parasını birkaç haftada silip attılar. Bunun için, emek hareketinin öncü bir müfrezesinin eyleme geçmesi yetti.

Tekel işçileri, emek hareketinin öncü rolünü üstlendiler. Bunun için gerekli özelliklere de sahiplerdi. Türkiye ve Kürdistan'ın dört bir yanına dağılmış onlarca işletmeden, onbine yakın işçi, Ankara'ya akın ettiler; şu ya da bu patronu değil, doğrudan hükümeti karşısına aldılar; giriştikleri eylemin bu özel niteliği sayesinde, ekonomik temelli hareket, kısa sürede politik karakter kazandı. Ve o andan itibaren, giderek artan ölçüde devrimci sosyalist hareketin yönlendirici etkisi duyulmaya başladı.

Sınıfın öncü müfrezesi, geride kalan ya da ayağı sürüyenleri hızla gayrete getirerek, onları en geri noktadan en ileri konumlara taşıyarak; genel emekçi hareketini kendi eylemi etrafında birleştirip, kendi kararlılığını tüm sınıfa doğru taşıyarak, gerçekten de öncü müfreme olduğunu kanıtladı. Tekel işçileri, bu özellikleriyle burjuva sendikacıların kulvarlarını aştılar, onların genel eylem üzerindeki etkilerini zayıflatılar. Ve bu yolda atılan her adım, kendi kanalında akıp giden devrimci-sosyalist hareketle buluşmayı hızlandırdı. Öncü müfrezesinin sınıfın tümüne örnek olmasıyla, hemen her işçi eyleminde kızıl renkler çoğalmaya başladı. Kısa süre öncesine dek, siyasi grupların ziyaretlerini biraz hoşnutsuz, havada kabul eden işçiler, şimdi o grupların bayrak ve flamalarını kendileri taşıymaktalar.

Buluşmak ve Zafere Yürümek

Ayrı ayrı kanallardan akarak gelen emek hareketiyle devrimci-sosyalist hareketin bir kavşakta buluşmasını, “nihayet, başka ülkelerde alışlageldik durum, şimdi

burada da gerçekleşiyor” denilerek geçiştirilemez. Çok kanlı ve uzun bir iç savaşın, devrimci durumun hüküm sürdüğü bir ortamda işçi sınıfı ve sosyalist-devrimci hareketin buluşması, olağanüstü etkilere sahiptir. Denilebilir ki, başka yerlerde alışlageldik buluşma, bu topraklarda devrimin en kritik dönemecidir. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmaz. Ekonomik bir çerçevede başlayan herhangi bir işçi eyleminin, bundan böyle, bir anda siyasal bir kalkışmaya, hatta bir ayaklanmaya dek gideceğinden, o hep sözü edilen toplumsal patlamayı harekete geçireceğinden kesinlikle emin olabiliriz.

Türkiye ve Kürdistan sınıflar mücadelesinin geldiği nokta hesaba katılırsa, emek hareketiyle devrimci sosyalist hareketin buluşmasının, olağanüstü etkisini daha iyi anlayabiliriz. Kürt halkının uzun sürece yayılmış bir ayaklanma içinde olduğu, memurların genel grev provaları yaptığı, eczacısından bakkalına, doktorundan minibüsçüsüne kadar sayısız küçük mülk sahibi emekçi katmanın sokaklarda eylem halinde olduğu bir ortamda, (en gerici söylemler bile olsa, Ankara'nın ortasında eylemler yapan eski uzman çavuşlar dahi, bu genel panoramanın bir parçasıdır); sermaye egemenliğinin hem kendi iç kavgası, hem de genel emekçi eylemlerinin etkisiyle yeterince yıpranıp güçten düştüğü bir ortamda, düzenin temel kurumlarının birbirinin kuyusunu kazdığı ve ordunun moral düzeyinin yerlerde süründüğü bir ortamda, işte böyle bir ortamda, sözünü ettiğimiz kavşak, devrimin kıyametinin koptuğu bir kavşak halini alır.

Nihayet o çok özlediğimiz buluşmaya varmak sevindirici olmakla birlikte, omuzumuzdaki yük şimdi daha ağır, ağzımızdan çıkacak her sözün ağırlığı ve sorumluluğu daha çok. Oportünist hareket, her zaman olduğu gibi, bu kavşaktan daha ileriye gitmek için değil, ama emek hareketini bu kavşakta durdurmak, buralarda “mevziler kazanmak” için uğraşacaktır. Ve bu da, Leninistlerin üzerindeki tarihi sorumluluğu çok daha fazla artırıyor. İlkeli duruşumuzla emek hareketinin öncü müfrezeleri üzerinde belirgin bir etki yarattık. Bundan böyle, kitleleri zafere taşıyacak hazırlığı hiçbir engel tanımadan yapabileceğimizi, en kritik zamanda harekete geçip içeri atılma yeteneğimiz olduğunu göstermeliyiz. □

TEKEL İŞÇİLERİ İÇİN MEŞALELİ YÜRÜYÜŞ

11 Şubat Perşembe günü saat 18.00'da, Türk-İş, DİSK, KESK, TMMOB, TTB'nin ortak olarak örgütlediği meşaleli yürüyüş, 5 Ocak Meydanı'nda meşalelerin tutuşturulmasının ardından sloganlarla başladı.

Yürüyüşte TEKEL işçileri de yerlerini aldılar ve coşkuları görülmeye değerdi. "Kadro-rolu İş Örgütlü Yaşam – Tekel İşçilerinin Talepleri Kabul Edilsin" pankartının açıldığı yürüyüşte polis sık sık müdahale ederek, yolun trafiğe açılması konusunda uyarılarda bulundu ve böyle devam edileceği takdirde, çevik kuvvet polisleriyle müdahale edeceğini söyledi. Bu esnada "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları atıldı. Daha sonrasında Tekel işçilerinin kararlı duruşuyla yolun açılmasıyla birlikte, yürüyüş kaldığı yerden devam etti.

Yürüyüş boyunca sık sık "Tekel İşçisi Yalnız Değildir", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Her Yer Ankara Her Yer Direniş", "Tekel İşçisi Direnişin Simgesi", "Direne Direne Kazanacağız" sloganları atıldı. Yürüyüş esnasında çevredeki esnaf ve halk, alkışlar ve ıslıklarla yürüyüşe destek verdi.

İnönü Parkına gelindiğinde BES Adana Şube Başkanı Sinan Tunç basın metnini okudu. Okunan basın metninde, "Bu akşam bir kez daha bir arada, sokaklardayız. Ellerimizde tuttuğumuz meşaleler, bundan iki ay önce Ankara'da başlayan TEKEL direnişinin kıvılcımıyla yakılmıştır. Ankara'nın soğuk ayazına rağmen, hükümetin başvurduğu polis şiddetine rağmen, başbakanın tehditlerine rağmen, maliye bakanının iftiralarına rağmen direnişlerini sürdürerek emekçilerin kararlılığını dosta düşmana bir kez daha gösteren TEKEL işçilerine buradan selam olsun. Mücadeleleri mücadelemizdir." denildi.

Yürüyüş, okunan basın metninden sonra sloganlarla sona erdi.

TEKEL İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR

MÜCADELE BİRLİĞİ/ADANA

TEKEL İŞÇİLERİ ANTEP'TEN GEÇTİ

18 Şubat günü, Diyarbakir'den Ankara'ya gidecek olan Tekel işçileri, Antep'e uğrayarak bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Devlet Tiyatrosu önünde araçlarından inen Tekel işçileri pankart ve dövizleriyle Eski Adliye önüne kadar yürüdüler.

Bizler de Mücadele Birliği olarak bayraklarımızla işçileri öğretmenler evinin önünde sloganlarla karşılayarak korteje katıldık.

Tekel işçileri Adliye önünde basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında hükümetin 4/C politikasını eleştirerek mücadelelerine devam edeceklerini ve sermayenin saldırıları karşısında kararlı duracaklarını belirtildi. Ve Antep işçilerine ve emekçileri ne neden eylemde olduklarını kısaca vurguladılar.

Ardından Ankara'ya gitmek için Devlet Tiyatrosu önüne tekrardan döndüler.

MÜCADELE BİRLİĞİ/ANTEP

ANTEP'TE TEKEL İŞÇİLERİNE DESTEK EYLEMİ

Bütün işçi ve emekçilere kararlılıklarıyla örnek olmaya devam eden Tekel işçilerine destek olmak için, Antep'te bir eylem gerçekleştirildi. KESK ve DİSK tarafından organize edilen eylem, 11 Şubat 2010 Perşembe günü saat 17.30'da meşaleli yürüyüş şeklinde gerçekleştirildi.

Öğretmenevi'nin önünde buluşan sendika ve demokratik kitle örgütleri bir süre, grevde olan Çemen Tekstil işçilerini bekledi. Sendikalarından çıkan ve Öğretmenevi'ne kadar sloganlarla yürüyen Çemen işçilerinin de gelmesiyle meşaleli yürüyüş başladı. Kitlenin en önüne geçen Çemen işçileri, Antep işçi sınıfına olduğu gibi eylemde de öncülük misyonunu yerine getirdi.

Hem kitlesel hem de coşkulu geçen yürüyüşte Çemen işçilerinin yanı sıra TÜMTİS işçilerinin kitlesel katılımı göze çarptı. Her ne kadar TEKEL işçileri ile ilgili destek amaçlı yapılmış olsa da, eyleme Çemen işçilerinin sloganları ve işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesi damgasını vurdu. Eylemde sık sık "TEKEL İşçisi Yalnız Değildir", "Çemen İşçisi Direnişin Simgesi", "Çemen İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emegin Olacak", "İşçi Memur El E-

le Genel Greve" sloganları atıldı. Bizler de eyleme "Çemen İşçisi Yalnız Değildir" ve "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" dövizlerimiz ve bayraklarımızla katıldık.

Çemen işçilerinin grevinin coşkusunun yansıdığı eylem boyunca polisin de yoğun bir önlem aldığı görüldü. Yaklaşık bir saat süren eylem yapılan konuşmaların ardından sona erdi.

ANTEP MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

ZAFER SAVAŞAN TEKEL İŞÇİLERİNİN OLACAK

2 aydan fazladır eylemlerini Ankara sokaklarında sürdüren Tekel işçilerinin sesine ses katmak için Sarıgazi Devrimci Öğrenci Birliği olarak bir basın açıklaması gerçekleştirdik.

Basın açıklamasında "Günlerdir Tekel işçileri Ankara'da açlığa yoksulluğa dayanarak eylem yapıyorlar. Sermaye sınıfı ve temsilcileri işçilerin sesini duymak, eylemlerini görmek istemiyorlar. Hatta tehditler hakaretler savuruyorlar. Tekel işçilerinin geri dönmelerini ve eylemlerini ay sonuna dek bitirmelerini yoksa saldırılarından bahsediyorlar. İşçiler buna 'ölmek var dönmek yok' sloganlarıyla cevap veriyorlar. Ankara sokaklarında burjuvaziyi uyutmayan, korku salan bu eylem dalga dalga büyüyor. İstanbul'da Marmaray, Esenyurt belediye ve itfaiye işçileri, Antep'te Çemen tekstil işçileri ve şu an büyük bir eyleme hazırlanan Tarih işçileri. Bu eylemler sermaye sınıfı ve devletine büyük bir korku vermiş durumda. Kapitalist sistemin krizi ve bu krizin çıkış yolu olarak da bazı yasalar çıkararak işçilerin daha önce kazanılmış bir çok hakkına el koyarak, işçileri köleleştirip, açlığa, yoksulluğa ve ölüme mahkum ediyor. Bugün işçi sınıfı, üzerindeki tarihi misyonu yerine getirmek ve emeğin iktidarını kurmak için sonuna dek mücadele etmekle yükümlüdür. Bugün Ankara sokaklarında duyulan bu sese bir ses de siz katın. İşçi sınıfının örmüş olduğu mücadele birliğine bir ayak da siz olun. Biz Sarıgazi'nin devrimci öğrencileri, gençleri olarak tüm topluma sesleniyoruz: Bugün Tekel işçilerine yarın sizlere. Bugün 4C'nin kaldırılması sorunu çözmeyecektir, güçlerimizi birleştirip kapitalist sistemi ortadan kaldırmak zorundayız. Ya hep birlikte yok olup, köleleşeceğiz ya da bu sistemi yok edip emeğin iktidarını kuracağız. Ve zaferi bizler kazanacağız" denildi.

Eylemde sık sık "Tekel İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak", "İtfaiye İşçisi Yalnız Değildir", "Çemen İşçisi Yalnız Değildir" sloganları atılarak eylem çevredeki insanların alkışlarıyla sonlandırıldı.

SARIGAZİ DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ

TEKEL İŞÇİLERİNE BİR DESTEK DE SES'TEN

Örgütlü olduğu tüm illerden Tekel'le dayanışma eylemi yapan SES (Sağlık Emekçileri Sendikası) üyeleri, iktidarın dayattığı 4C-4B uygulamalarını yaptıkları basın açıklamasıyla protesto etti.

17 Şubat günü saat 12.30'da Samatya Eğitim Araştırma Hastanesi'nin önünde SES üyelerinin yaptığı basın açıklamasında "TEKEL işçilerinin de iki gün bağırıp gideceğini zannetti ama fena halde yanıldı. İki aydır işçileri yıldırma için her türlü yola başvurdu, içten bölmeye çalıştı, dışarıdan kışkırtıyorlar dedi, polisi saldırttı ama hiçbiri tutmadı. Tam tersine hem TEKEL işçilerinin direnci pekişti, hem de emekçilerin ve halkın desteği daha da arttı. Çünkü onlar, çok haklı ve meşru bir yerde duruyorlar, ellerinden alınmak istenen iş ve ücret güvencelerine sahip çıkıyorlar. Sağlık ve

Sosyal Hizmet emekçilerinin geleceği de tekellerinkinden farklı değil. Tekel işçilerini sağlık ve sosyal hizmet emekçileri olarak en iyi biz anlayabiliriz. Çünkü son 6-7 yıldır işkolumuzda 4924, 4/b, 4/c adı altında yığınla sözleşmeli, vekil ebe-hemşireler, binlerce taşeron işçisi var. Bugün sağlık ve sosyal hizmet işkolumuzda çalışanların 120 bini taşeron işçisi, 60 bin 4/b'li ve sayısı daha sınırlı da olsa 4/c'li, vekil ebeler var. Sosyal Hizmetlerde ise 9 bin kadroluya karşın 10 bin taşeron çalışmaktadır. Yani işkolumuzdakilerin %40' ı iş güvencesinden yoksun çalıştırılmaktadır" diye düşüncelerini ifade ettiler.

Sağlık Emekçileri, basın açıklamasının okunmasından sonra eylemlerini alkışlarla bitirdiler. Basın açıklaması okunurken Sık sık "Ne 4/B, ne 4/C, herkese güvence", "TEKEL

işçisi yalnız değildir", "Hükümet 4/C'yi al, başına çal", "Yaşasın onurlu mücadelemiz", "Parasız sağlık, parasız eğitim" sloganlarını atarken, eyleme birçok hasta ve hasta yakını SES üyelerinin ellerinden dövizleri olarak kimi zaman zaman alkışlayarak destek verdiler. □

GREV YASASI DEĞİŞTİRİLSİN

10 Şubat Çarşamba günü, DİSK/Tekstil İşçileri Sendikası, Balıklı Parkı'nda, bir basın açıklaması yaptı.

Sendika binası önünde toplanan, Çemen Tekstil işçiler sloganlarla parka kadar yürüdü. Yürüyüşün ardından Basın açıklamasını, Tekstil İşçileri Sendikası adına Muzaffer SUBAŞI okudu. SUBAŞI "3.Organize Sanayi Bölgesindeki Çemen Tekstil Fabrikasında bugün grevin 30. günüdür. 300 işçi geleceği için, iş ve ekmek davası için onuruyla sendikasıyla birlikte el ele mücadelesini veriyor.

Gerek grevde olan işçiler, gerek grevde çalışan işçiler biliyor ki bu iş çözüme kavuşturduğunda tekrar bir arada çalışacaklar, hiçbir grevci sağduyuyu elden bırakmamış bırakmayacaktır da" diyen SUBAŞI, mevcut grev yasasını da eleştirerek bir an önce yeniden düzenlenmesini isteyerek "grev yaşıyoruz ama nasıl bir grev, yasa gereği neler yapamıyoruz: barınmak için çadır kuramıyoruz, işçiye moral için müzik ve benzeri yapamıyoruz, tuvalet ihtiyacı için bir yer yapamıyoruz, işveren istediği gibi mal girişi çıkışı yapabiliyor. ... Böyle bir grev istemiyoruz yasalar değişmiyorsa da hükümetten grevleri yasaklamasını istiyoruz" diyerek basın açıklaması bitti.

Basın açıklamasının ardından işçiler servislerine binerek fabrikanın önüne gittiler.□

İŞÇİLER ARTIK DAHA FAZLA BİLİNÇLENİYOR

17 Şubat Çarşamba günü, Çemen işçileri seslerini duyurmak için yaptığı yürüyüşte, ve işçilerin emekçilerimizin haykırış gününde bizler DÖB'lü öğrenciler olarak Çemen işçilerinin yanındaydık.

Yoldaşlarımızla birlikte oradaydık. Onların verdiği onurlu mücadeleye desteğe gitmiştik. Bu yürüyüş gerçekten işe yaradı. Gerçekten haykırışlarımız duyuldu mu. Ve bizler oradaki emekçilerimizle haykırışa haykırışa sesimizi duyurduk. Ve çadırımızı kurduk.

İşçiler sömürülüyor, işsizlik artıyor, perişanlık artıyor, buna birilerinin dur demesi lazımdı. İşçiler artık daha fazla bilinçleniyor ve sermayeye karşı mücadele ediyorlar. İşçilerin sesi sermayenin korkulu rüyası oluyor.

Bizlerin o yürüyüşte içtenlikle haykırıp, ayak tabanlarımızı şişirip, seslerimizin kısılması, boşuna değildi. Dünya Emeğin O-

lacak. İşçilerin mücadelesi boşuna değil, işçiler haykırdıkça haykırıyor, mücadele büyüyor.

Sermayenin çanak yalayıcılarının baskıları bizleri yıldıramadı, yıldırılmaz da... haykırışlarımız fabrikanın içinde yankılandı. İşçilerin hak alma mücadelesi devam ediyor devam edecek. Polislerin her zamankinden çok olmaları, işçilerin çadırı kurmaya engelle olamadılar. Çadır kurulurken, ilk çiviye tahtaya çakarken, bir yandan da halaylar çekilerek, türküler söylendi.

Sermayenin işçi sınıfı üzerindeki baskısı bizleri ve işçileri yıldıramayacak. Sermaye sınıfının sömürsü devam ettiği müddetçe, sınıflı toplumlar var olduğu müddetçe, sınıflar mücadelesi devam edecek, taa ki FABRİKALAR TARLAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN oluncaya dek.

DÖB'LÜ BİR ÖĞRENCİ/ANTEP

İŞÇİLER ANLATIYOR GREVLERİNİN 30-31. GÜNÜNDE ÇEMEN TEKSTİL İŞÇİLERİ ANLATIYOR

İşçi Mehmet: Yaşım 32. 7 yıldır Çemen Tekstil Fabrikası'nda çalışıyorum. 7 çocuğum var 2'si okuyor. Asgari ücret alıyorum.

Grevin 30 kararlılığımız devam ediyor. Umarım ki bir an önce çözülsün. Patron, bugün yarın diye söz veriyor, ama sözünde durmuyor. İlk gün avukatına yetki verdiğini söylüyor, ama oyalama taktiğine gidiyor. Yarın mahkemeden olumlu bir sonuç çıkarsa, toplu sözleşmeye oturacağını söylüyor. Valilik bize söz verdi; eğer 11 Şubat'a sözleşme olmazsa, çadır kurmamıza izin veririm diye.

Eğer patron sözünde durmaz ise aldığımız eylem kararlarını mahkemeden sonra uygulayacağız.

İşçi Ahmet: Yaşım 35. 15 yıldır Çemen'de çalışıyorum. Ev kira, 6 çocuğum 3'ü okuyor. Asgari ücret alıyorum.

İlk günkü beraberliğimiz devam ediyor. Grevi kendi aramızda tartışıyoruz, olumlu sonuçlar alıyoruz, ileriye dönük olumlu sonuçlar çıkıyor. Grev istediğimiz doğrultuda gidiyor.

Biz geriye dönük haklarımızı, insanca koşullarda çalışmak, sendikalı olmak ve toplu sözleşme yapmak istiyoruz. Antep'te şu an tekstilciler arasında sendikalı olan Akteks'in toplu sözleşmesini, Çemen'in de uygulamasını istiyoruz.

Grevimize şu ana kadar organize sanayi bölgesinde çalışan işçilerde desteğe geldiler. Halıcılardan, tekstil işçilerinden desteğe gelenler oldu.

İşçi Ahmet: 45 yaşındayım, 18 yıldır Çemen'de çalışıyorum. 2 çocuğum var ev kira, asgari ücret alıyorum. Çocuklar okuyor, lise ve ortaokulda.

Kar demiyoruz, soğuk demiyoruz, 30 gündür buradayız, dimdik ayaktayız. İnşallah mahkemede anlaşılır, mahkemede anlaşılmazsa sonları kötü olacak, destekçimiz çok.

Daha öncede sendikada örgütlenmeye çalıştık ama başarılı olmadık. 5'er 10'ar işçileri çıkarıyorlardı. Şimdi ise patron haklarımızı vermedi için bileşerek toplu bir şekilde 300 işçiyle sendikaya üye olduk. Tahminen şuanda 400'e yakın sendikalı işçi var işyerimizde.

Bizler haklarımızı alana kadar burada-

yız. Patron sözleşmeye oturur, bizde çalışmaya başlarız.

İşçi Mehmet: İlk günlerde baya kavga dövüş oldu. Polisler bize engel oluşturuyorlar. Patron grevimizi kırmak için işçi çalıştırıyor. Biz de bunu engellemek için 15:00 vardiyasına gelen servislerin camlarını indirdik. Polisler gazla müdahale etti.

Sonuna kadar mücadele edeceğiz. Yarın mahkeme var, patron söz verdi ama inanmıyoruz. 10 senedir buradayım, patron verdiği sözlerde durmuyor.

Gerçekten durumumuz zor, ama kazanacağız. Yaşasın işçilerin mücadele birliği diyoruz. Çemen işçileri yalnız değildir.

İşçi Ömer: Biz burada, sadece para için mücadele vermiyoruz, insanca çalışmanın mücadelesini veriyoruz. Biz dolap istedik yapılmadı. Mevcut dolabın içine fareler giriyor. tuvaletler insanın girebileceği şekilde değil, çok kötü.

1 yıl önce 100 lira ikramiye alıyorduk. Bizle toplantı yaptı paralarımızın kesileceğini söyledi, kabul etmedik. Etmediğimiz için şöyle söyledi "*arkadaşlar bu Meltem işi açılırsa (kapanan başka tekstil fabrikasından bahsediliyor b.n.) biz de bu kestiğimiz paraları geri iade edeceğiz*". Tamam da biz Meltem içinde çalışmıyoruz, Çemen'de çalışıyoruz, biz de bunu kabul etmedik. Etmediğimiz için de söyledik, bakın biz sendikaya gidiyoruz, gidersek de bu işin geri dönüşü yok, bu haklarımız geri verilsin dedik, ama maalesef bu haklarımız geri verilmedi. Verilmediği için biz de toplandık, herkesin müdürün, patronun, amirin haberi olduğu halde çektik gittik, sendikaya kayıt olduk. Kayıt olduktan sonra da bu adam bizim karşımıza çıktı, dedi ki "*arkadaşlar siz gidin tekrar istifa edin, sizin 100'er milyonunuzu geri iade edelim*". "Kabul etmiyoruz" dedik, dediler ki "*sizin tazminat haklarınız 640 lira, biz size birer milyardan ödeyelim*", "*kabul etmiyoruz*" dedik. "*Bundan sonra bu işin geri dönüşü yok, biz bunu kabul etmiyoruz, biz sendikaya kayıt olduk, sendikaya kayıt olduğumuzdan dolayı da memnunuz*".

Bir de şöyle bir şey oldu. Adamlar şöyle bir şey yaptılar, biz sendikaya kayıt olduğumuz sürece, acemi işçiler aldılar. Bunları işe alırken açık senet imzalatıldılar. Bize de-

diler ki, "sendikaya kayıt olmayın, biz sizi ömür boyu burada çalıştıracağız, emekli olana kadar". Bunu da yaklaşık 50-55 kişiye imzalatıldılar. Biz de bu arkadaşlara yardımcı olduk dedik ki "*gelin sendikaya kayıt olun, bu adamlar sizi bu şekilde tehdit edemez*" ve hatta emniyet birimlerine bildirdik, dilekçe verdik bu adamların böyle senet imzalatıldıklarına dair, ama maalesef bizim işçi arkadaşlarımız tekrardan gittiler emniyete ifadelerini değiştirdiler, patronu kurtardılar. Bunu da patronun baskısıyla yaptılar.

İşçi Mustafa: Çemen işçisi olarak 31 gündür grevimiz sürüyor. Ama yalnız ki grev kırıcı arkadaşlarımızdan bize destek vermelerini istiyoruz. İşçi demek emek demektir. Emek demek sermaye demek değildir.

Bugün ben kiracı adamım, aylık benim 250 milyon ev kiram var. Elektrik, suyum birikmiş. 8 aylık çocuğum var süt alamıyorum. Grev kırıcı arkadaşlardan ricamız bize destek vermeleri istiyoruz. Bu mücadele hepimizin mücadelesidir. Yalnız ki grev kırıcı arkadaşlarımız artık, kendilerine ne vaat edildi bilmiyoruz ama bizi öcü gözüyle görüyorlar.

Benim ev sahibim içeride çalışıyor, grev kırıcılığı yapıyor. Bir yandan da kira geldiğinde benim kiramı ver diyor. □

MAHKEME ERTELENDİ

Çemen Tekstil Fabrikası sahibi Kaya ÇETİNKAYA'nın, sözde grevin kendilerine 7 gün önce bildirilmediği iddiasıyla iş mahkemesine açtığı dava, 11 Şubat'ta yapılan 1. duruşmada ertelendi.

Sendika yetkilileri ise grev bildirimlerinin 12 gün önce İstanbul'dan noter tarafından aps ile gönderildiğini ve ne hikmet ise emniyete, valiliğe ulaşan yazının Çemen patronuna ulaşmadığını belirtti. Bunun tamamen patron tarafından yapılan bir oyun olduğunu söyleyen sendika yetkilileri, durumun tamamen postacıyla iş birliği içinde yapıldığını dile getirdi.

Mahkeme ise evrak eksikliği nedeniyle 18 Şubat tarihine ertelendi.

GREVİN 33. GÜNÜNDE ÇEMEN İŞÇİSİNİN SABRI TÜKENİYOR

12 Şubat 2010 tarihi itibarı ile grevlerinin 33. gününe gelen Çemen işçileri, günlerini Organize Sanayi İşçisine yaşadıkları sorunları anlatmakla başladı.

Saat 11.00 civarında Organize Sanayi Bölgesi'nde sorunlarını anlatan bildirimlerini dağıttılar. Ve bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Yürüyüşün ardından yeniden fabrika önüne gelen işçiler, ısınmak için yine lastikleri yakmaya başladılar. Bunun üzerine patron tarafından "lastikleri teker teker yakmayın, dumandan ipliklerim kirleniyor" tarzında sözlerin ardından, lastikler 5'er 6'şar yakılmaya başlandı. Rüzgarın da fabrika yönüne esmesinden kaynaklı, fabrika duman altında kaldı.

Bunun üzerine ateşleri söndürmek amacıyla gelen itfaiye aracı, işçilerin öfkесinin hedefi oldu. Büyük bir tepkiyle karşılaşan itfaiye aracı grev ateşinin yanından uzaklaşmak zorunda kaldı. İşçiler sık sık "Kamil Şaşırma Sabrımızı Taşırma", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "İş Ekmek Yoksa Barış da Yok", "Yaşasın Onurlu Mücadelemiz", "Grevin Ateşi Sönmeyecek", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganları haykırıldı. Polisin de devreye girmesinin ardından bir çok işçi tepkilerini

dile getirdi, bir işçi sinir krizi geçirdi ve diğer işçiler de "Yeter Artık Yeter" sloganlarını attılar. İşçilerin itfaiyeye ve polise gösterdiği tepkilerden, artık sabrının tükendiği, patlamaya hazır bir volkan haline geldiği görülüyordu.

Ardından 15.00 vardiyasının gelişini beklemek üzere işçiler fabrika önüne sloganlarla yürüdüler. Polisler de işçilerin fabrika önüne gelmelerinin kanunsuz olduğunu belirten anonslar yaptı. Fakat işçilerin slogan sesleri, bu uyarıların duyulmasını bile engelliyordu. Grev kırıcılarına karşı grevci işçilerin herhangi bir müdahalesine karşı, polisler kalkanlarını hazırladılar, kasklarını takarak ve gazlarını hazırlayarak da bütün hazırlıklarını tamamladılar.

Bu sefer grev kırıcıları taşıyan servisler korkudan fabrika içerisine girmek zorunda kaldılar. İşçiler fabrika önünde oturarak öfkeli sloganlarıyla grev kırıcılarını onurlu hareket etmeye davet ettiler. İçerideki vardiyanın da çıkmasıyla birlikte işçiler, fabrika önündeki bekleyişlerine sloganlarla devam ettiler. Daha sonra emniyetten bir yetkili, işçilerin yanına gelerek yaptıklarının kanunsuz olduğu burada bekleyemeyeceklerini, normalde fabrikanın

çevresinde durmalarının bile yasadışı olduğunu belirtti. Polisin bir gence "sen işçi misin?" sorusuna karşılık "hayır değilim destek için buradayım" cevabı üzerine polisler tarafından işçilerin arasından çıkarılmak istendi. Bir sivil polisin işçilerin arasına girerek genci almak istemesi üzerine, Mücadele Birliği Platformu'ndan bir arkadaşımız "sen destek için gelenleri hiçbir yere götüremezsin" diyerek polise tepki gösterdi. Süren tartışma işçilerin araya girmesiyle, işçilerle polis arasında kısa süreli bir arbedeye dönüştü. Destek için gelenler, işçiler tarafından sahiplenildi. Grevin en başından beri Çemen işçisine destekleri azaltma, gelen herkesi provokatör gösterme çabaları, bu şekilde Çemen işçisinin sert tepki duvarına çarparak dağılmış oldu.

Arbedenin ardından işçiler, yeniden yakılan ateşlerin yanına doğru sloganlarla yürüdüler. Yürüyüşleri esnasında atılan "Çemen İşçisi Yalnız Değildir" sloganına karşılık Çemen işçilerinin attığı "Çemen Sizinle Gurur Duyuyor" sloganları, kimin dost kimin düşman olduğunun bütün işçiler tarafından görüldüğünün göstergesi oldu.

Antep Mücadele Birliği Platformu

ÇEMEN İŞÇİLERİNİN AYAK SESLERİ BAŞPINAR'DA YANKILANIYOR

17 Şubat Çarşamba günü Çemen Tekstil işçileri seslerini duyurmak için Organize Sana-yi'de yaklaşık 2 saatlik bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Yürüyüş öncesi Çemen işçilerine İlkay Akkaya ve Kızılırmak bir ziyaret gerçekleştirdi. İlkay Akkaya kısa bir konuşma yaparak işçilere Adıyaman ezgisini seslendirdi. Zamanlarının kısa olduğunu belirten Akkaya işçilerin yanından ayrıldı.

Grevlerinin 37. gününde önce yürüyüşün başlayacağı yere yaklaşık 1 km kala servislerden inerek yürüdüler. Yürüyüş boyunca "Direne Direne Kazanacağız", "Her Yer Çemen Her Yer Direniş", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganlarıyla demokratik kitle örgütlerinin ve sendikaların bekledikleri yere geldiler. Burada karşılıklı sloganlar atıldı.

Bizler de Mücadele Birliği ve Devrimci İşçi Komiteleri olarak yürüyüş boyunca "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emegin Olacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Dünya Emegin Olacak", "Çemen İşçileri Yalnız Değildir" sloganlarıyla işçilere destek verdik.

Daha sonra DİSK/TEKSİF eski Başkanı Muzaffer Subaşı bir konuşma gerçekleştirdi. Subaşı konuşmasından "hepinizin de bildiği gibi bugün grevimizin 37. günü. 37 günden beri direniyoruz, 37 günden beri fabrika önünde bekliyoruz. Biz derdimize sorunumuza çare olmak için yürüyoruz. Bu iş verinin işçilerin sesine kulak vermesin için yürüyoruz" dedi. Daha sonra katılan kurumları selamlayan Subaşı, konuşmasını yapması için DİSK/TEKSİF Genel Başkanı Rıdvan Budak'ı davet etti. Akbudak konuşmasında destek veren kurumlara teşekkür ettikten sonra Türkiye'nin içinde bulunduğu siyasi ve ekonomik krizi eleştirdi. İşsizliğin azalmadığını yeni işçilerinde alınmadığı ve sürekli üretimin artığına vurgu yaptı.

Konuşmaların ardından davul zurna ile kısa bir halay çekildi. Halayların ardından korfej oluşturularak yürüyüş başladı.

Yürüyüş boyunca "Yaşasın Onurlu Mücadelemiz", "Direne Direne Kazanacağız", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Grev Hakkımız Söke Söke Alırız", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları coşkulu bir şekilde atıldı.

Diğer işçilerinde vardiya değiş saati nedeniyle de yoldan geçen işçi servislerinden yürüyüşe alkışlarla korna sesleriyle ve servisten inip yürüyüşe katılarak destek geldi. Bu durum

işçileri daha da coşkulandırdı.

Fabrikaya yaklaşıldığında ise işçiler fabrikanın önüne giden üst yoldan gitmek isteyince polisle kısa bir tartışma yaşandı. Daha sonra işçiler alt yoldan yürümeye devam etti.

İşçiler her gün durdukları yere geldiğinde tekrardan fabrikanın önüne yürümek istedi. Bunun üzerine çevik kuvvet yolla barikat kurdu. Bir işçi tepkisini göstermek için "fabrikamızın önüne gidemeyecek miyiz yani. Burası bizim fabrikamız" derken diğer işçiler de sözlü tepkilerini dile getirdiler. İşçiler barikatın üstüne yürümek isteyince sendika başkanları bir açıklama yaparak işçileri sakinleştirdi. İşçiler "Burası Fabrika Karakol Değil", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarını attı.

İşçiler fabrikanın üst kısmında bulunan araziye giderek oturdular. Burada emekli Tekel işçisi Yılmaz Ekşi "bu dava işçi arkadaşlarımızın davası biz onları destekliyoruz onlar ne der-

se ona uyacağız" diyerek kısa bir konuşma yaptı.

Çadır kurmakta kararlı olana işçiler geçen gün getirilen sırıklarla çadırlarının inşasını yapmaya başladı. İlk çıkuru sendika yetkilisi kazdı. Ardından işçiler çatıyı kurmaya başladı. Bir yandan çadır inşası yapılırken, bir yandan da halaylar çekildi.

Emniyet yetkililerinin çadır kurmaya kim yardım ederse onun hakkında kanuni işlem başlatılacaktır demesi üzerine herkes birer çivi çaktı. Devrimci İşçi Komiteleri'nden de bir işçi çivi çakarken kayıt yapan polis kamerasına "verdiğimiz sınıflar mücadelesinde böyle bir dava açılması onurumuzdur" diyerek sözde suç ortak olduğunu belirtti.

Çadır inşaatının bitmesiyle bir süre sonra otobüslere binilerek günün tatlı yorgunluğuyla evlere doğru yola çıkıldı.

MÜCADELE BİRLİĞİ/ANTEP

ÇEMEN'DE GREV 35. GÜNÜNDE

35 gündür, toplu sözleşme ve sendikal haklar için, mücadele veren Çemen Tekstil işçilerinin mücadelesi, kararlılıkla devam ediyor. Fabrika sahibinin her gün bin bir türlü “yalan ve dolanlarına” işçiler artık inanmıyorlar. Grevin ilk gününden bu yana, birçok sefer söz veren patron, hala toplu sözleşmeye oturmadı.

15 Şubat günü işçiler saat 10.30 civarın-

da, fabrika önünden diğer fabrikaların bulunduğu yol güzergâhından, “Direne Direne Kazanacağız”, “Zafer Direnen İşçilerin Olacak”, “Yaşasın Onurlu Mücadelemiz”, “Susma Susukça Sıra Sana Gelecek” sloganlarıyla ve çevredeki işyerinde çalışan işçilere ve yoldan geçen araçlara, bildiri dağıtarak yürüdü. Belli bir noktaya geldiklerinde ise polislin engeline takılan, işçiler uzun süre polisle tartıştıktan sonra, geldikleri yol güzergâhından sloganlarla, yeniden grev yerine döndüler. İşçiler bugün yine gergin bir şekilde bekleyişlerini sürdürdüler.

15.00’da vardiya değişiminde, işçiler fabrikanın karşısında “İşçi Onuruna Sahip Çık”, “Onurlular Burada Onursuzlar İçerde,” sloganlarıyla, grev kırıcılarını karşıladılar. Polis yoğun

güvenlik önlemi aldığı işyeri önünde bugün panzer bekletilerek, olası bir durumda saldırıya hazır olduklarını gösterdiler. İşçiler gün boyunca polislin yoğun baskısına karşılık “Burası Fabrika, Karakol Değil” şeklinde slogan atarak karşılık verdi.

Uzun zamandır, işçiler grev çadırı kurmak istiyorlardı, ama grev yasalarına göre yasak olduğu için devamlı ertelenen çadırın, bugün malzemeleri geldi. İşçiler yarın, grev çadırını kuracaklar. Polislin herhangi bir müdahalesine karşı işçiler kararlı olduklarını belirtiyor. Çemen Tekstil işçilerinin, gün geçtikçe öfkeleri de artıyor. İşçiler işverenin tavrına karşı, kararlı bir şekilde “İşçiler Çemene Halaylarla Girecek” sloganıyla cevap veriyor. □

GREVİN 36. GÜNÜNDE ÇEMEN İŞÇİLERİNE KİTLESEL DESTEK

Grevlerinin 36. gününde Çemen Tekstil işçilerine kitlesel olarak bir destek ziyareti gerçekleştirdik. 16 Şubat Salı günü saat 14.00 civarında gerçekleştirdiğimiz ziyaretimiz, bir eylem şeklinde oldu. Organize Sanayi Bölgesinde artık Çemen işçisinin eylemlerine alışmış olan çevre fabrika işçilerinin şaşkın bakışları arasında Çemen Tekstil’e doğru yürüdük.

Çemen Tekstil Fabrikası'na yakın bir yerde “Çemen İşçisi Yalnız Değildir, Mücadele Birliği Platformu” yazılı pankartımızı açarak ve arkasında kortej oluşturarak sloganlarımızla bir yürüyüş gerçekleştirdik. İşçileri gören uzak bir mesafeden sloganlarımızı haykırdık. “Çemen İşçisi Yalnız Değildir”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği” sloganlarımızı attığımızda, grev alanındaki bütün işçiler oturdukları yerden ayağa kalkarak sloganlarımıza eşlik etmeye ve bir araya toplanmaya başladılar. Onlar da ayrıca “Çemen Sizinle Gurur Duyuyor” sloganlarını atarak adeta bizlere sloganlarıyla hoş geldiniz diyorlardı. Yanlarına ulaşana kadar bizler “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emeğin Olacak”, “Baskılar Bizi Yıldırılmaz”, “Çemen İşçisi Onurumuzdur”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği” sloganlarını defalarca haykırdık. Yanlarına vardığımızda da sloganlar devam etti.

İşçilerle selamlaşmanın ardından Antep Mücadele Birliği Platformu’ndan arkadaşımız bir konuşma yaptı. Konuşmasında grevin ilk günlerinden bugüne Mücadele Birliği Platformu’nun hep Çemen işçisinin yanında olduğu ve bundan sonra da yanlarında olacaklarını, işçilerin aldıkları kararlara uyacaklarını, fakat polislerin işçileri desteklemeye gelenlerden rahatsızlık duyduğunu, işçilerle destekçiler arasındaki bağı

kopararak işçileri burada yalnız bırakmaya çalıştıklarını ve bu oyuna kesinlikle gelinmemesi gerektiğini belirtti. Ayrıca konuşmanın devamında polislin Mücadele Birliği Platformu hakkında çıkardığı dedikodulara da değinerek “bizleri sizlerden koparmak istiyorlar. Bu yüzden bu dedikoduları yayıyorlar. asla bu dedikodulara kanmayın. Bizler de bu dedikodulara asla prim vermeyeceğiz” dedi. Ve emekli bir Tekel işçisi olan Yılmaz Ekşi’yi konuşma yapması için davet etti.

Yılmaz Ekşi’nin konuşması öncesinde “Çemen İşçisi Direnişin Simgesi”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “Dünya Emeğin Olacak”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği” sloganları atıldı.

Yılmaz Ekşi konuşmasında “Ben emekli bir Tekel işçisiyim, yıllarca özelleştirmeye karşı, taşeronlaşmaya karşı mücadele ettik bugünde mücadelenin içindeyiz. Emekli olmak demek sınıf mücadelesinden kopmak değildir. Sizler Çemen’i, çemen yapan işçilersiniz. Çemen birken iki oldu büyüdü.”

Bu arada polislin kamera kaydı yapmasına tepki gösterilerek tartışma yaşandı. Son zamanlarda polislin provokatif girişimleri, işçilerin bizleri sahiplenmesi sayesinde boşa düşmüş oldu. İşçiler de polislin kamera çekmesine tepki göstererek durumu protesto ettiler.

Daha sonra konuşmasına devam eden Yılmaz Ekşi “çekim yapmak isteyen gider Çemen patronunu çeker orada, Çemen patronunun çanak yalayıcılığını yapanlar oraya gider. İşçilere emekçilere karşı oluyorsunuz, karşı duruyorsunuz” diyen Yılmaz Ekşi “sanmayın ki sizden çekiniriz, sanmayın ki sizden korkarız.” Yine kısa süreli polislerle tartışma yaşandı. Bunun üzerine Yılmaz Ekşi işçilere “bir tarafta işçilerin yanında olanlar diğer tarafta sermayenin çıkarını savunanlar” diyerek işçi sınıfının mücadelesini yıllarca verdiğini ve vermeye devam ettiğini belirtti. Tekel işçilerinin de çemen işçilerini sahiplendiğini söyleyerek konuşmasını “Yaşasın işçilerin mücadelesi ve mücadele birliği” diyerek bitirdi.

Ardında hep beraber 15.00 da gelen grev kırıcılarını karşılamaya gittik. Sloganlarla grev kırıcılarını karşıladıktan sonra Grup Denize Ezgi ve Emeğe Ezgi elemanları çemen işçilerine Çaw Bella Marşını hep beraber söyledik.

Müzik dinletisinin ardından işçiler adına bir işçi, Mücadele Birliği’nin yaptığı ziyaretten dolayı teşekkürlerini dile getirdi. Sloganlarla hep birlikte servislere binerek yola çıktık. Yol boyunca da şarkılarla şiirlerle çarşı merkezine kadar geldik.

Servisten indiğimizde de “Çemen İşçileri Yalnız Değildir” sloganıyla işçileri uğurladık.

MÜCADELE BİRLİĞİ/ANTEP

KAHVALTI GÜNÜ

7 Şubat Pazar günü saat 09.30'da Ayışığı Sanat Merkezi'nde tüm kadın dostlarımızla birlikte, kadının sorununa dair güncel sohbetler ettiğimiz, 8 Mart'a yönelik yapacağımız şeylerin kararlarını aldığımız ve Adana yerindeki kadın arkadaşlarımızı kaynaştırıp, onlarla daha fazla zaman geçirebildiğimiz bir kahvaltı gerçekleştirdik.

Etkinliğimize katılım iyiydi. İçimizde bir çok işçi, öğrenci ve analar yer alıyordu. İlk olarak kadın sorununa dair güncel sohbetler yaparak başladık. TEKEL işçisi kadınların yürüyüşünü, Bursa'da yanarak ölen işçi kadınları ve günlük hayatta yaşadığımız problemleri birbirimizle paylaştık. Kadın sorunun ne şekilde ortaya çıktığını araştıran bir arkadaşımız kadının sorununun tarihsel kökenini ve kadının kurtuluş mücadelesi hakkında bilgiler verdi. Ardından yeni gelen kadın arkadaşlarımıza Aysunumuzu ve Sibelimizi anlattık, mücadelemizdeki önemli olan yerlerinden bahsettik. Ve Aysun Bozdoğan'ı anlatan slayt gösterimini yaptık.

Kadınlara dair yazılan şiirlerden oluşan bir şiir dinletisi verdikten sonra 8 Mart'a yönelik yapacağımız çalışmaların kararlarını aldık. Bir çok kadının etkinliklerimize dair önerileri oldu ve 8 Mart etkinliklerinin kararları alındı. Bizim açımızdan çok yararlı geçen bu etkinliğin sürekli olmasını dileyerek etkinliğimizi sonlandırdık.

ADANA'DAN EMEKÇİ KADINLAR

EMEKÇİ KADINLARDAN SEMİNER

Adana Ayışığı Sanat Merkezi olarak her hafta düzenli bir şekilde gerçekleştirdiğimiz seminerlerden bir tanesini daha gerçekleştirdik.

Seminerimizi 20 Şubat Cumartesi günü saat 15.00'de gerçekleştirdik Fakat bu seminerimiz, diğer yaptığımız seminerlerden çok farklıydı. Seminerimizin ana başlığı "Kadının Tarihsel Gelişimi" idi. Bunun yanında "Kadın ve Aile, Kadının Kurtuluş Mücadelesi ve 8 Mart" başlıklarıyla geniş

bir yelpazede seminerimizi yaptık. Bu konuları EKA'lı kadınlar anlattı. Dört arkadaşımızın anlattığı seminer yaklaşık 2 saat sürdü. Seminerimize katılım çok iyiydi. Kadın sorunu üzerine güncel örnekler vererek semineri daha anlaşılır kıldık.

Sunumun bitiminde erkek bir arkadaşımız yaşanmış bir olaydan esinlenerek yazdığı kadın sorunuyla ilgili öykü ve bir de şiirini paylaştı. Ardından bir diğer arkadaş da kendi yazmış olduğu şiiri okudu.

Biz EKA'lı kadınlar olarak 8 Mart çalışmalarına bir ay öncesinden başladık. 7 Şubat Pazar günü gerçekleştirdiğimiz kahvaltıyla başlayan 8 Mart süreci, bugünkü seminerle devam etti. Haftaya kadınlarla ilgili bir film gösterimi de gerçekleştireceğiz.

ADANA'DAN EMEKÇİ KADINLAR

ayışığı Sanat Merkezi

"EMEKÇİ HALKLARLA BULUŞUYOR" ETKİNLİĞİ

PROGRAM

• **KONSER**

- GRUP EMEĞE EZGİ
- ZÜLFÜKAR ŞAHİN

• **TİYATRO**

- AYIŞIĞI TİYATRO İŞÇİLERİ ATÖLYESİ
- "TERSANE: ÖLMEK İSTEMİYORUZ..."

• **ŞİİR DİNLETİSİ**

RUHAN MAVRUK

**YER
TARİH
SAAT**

**Gençlik Tiyatrosu
(FUAR- Cumhuriyet Kapısı, yanı)
27 Şubat 2010 - Cumartesi
18:30**

DEVİRİM VE İ MÜCADELE

Türkiye ve Kürdistan'ın manzarasına şöyle bir göz atalım. İlk göreceğimiz şey, faşist devletin her tarafından döküldüğüdür. Ordusu, yargısı, yürütmesi, polisi, meclisi, hepsi ama hepsi derin bir çürüme, çözülme ve dağılma sürecindedir. Faşist Devlet Bahçeli, bu durumu Osmanlı'nın Fetret Devri ile karşılaştırmış, yaşananın böyle bir devir olduğunu söylemiştir. Haksız değil.

Bu süreç uzun bir zamandan beri sürüyor. Fakat Yargıdaki son gelişmeler bunun artık çok ileri boyutlara vardığını gösteriyor. Bunun nedenleri ayrı bir konu ama önce durumun adını koymak gerek. Devletin artık salt tepesini değil ama tüm hücrelerini saran bu durumun adı politik krizdir. Politik krize, emperyalist-kapitalist sistemi sarsan ekonomik kriz eşlik ediyor. Bu tablonun adı devrimci durumdur ve devrimci durum bir toplumsal devrimin temel koşuludur.

Egemen sınıf içindeki çatışmaların boyutunu uzun uzadıya anlatmaya gerek yok. Savcının savcuyu tutuklattığı, Hâkimin bir ordu karargâhını bastığı, MİT'in polis eşliğindeki bir savcı tarafından basıldığı, HSYK gibi bir kurumun Hükümette meydan okuduğu, Yargının ikiye bölündüğü; Yargı kurumlarının Hükümetle alenen bir çatışma içine girdiği, bir zamanların Zeusvari kuvvet ve ordu komutanlarının gözaltına alındığı koşullarda, politik krizin olgunlaştığından şüphe eden kaldı mı? Kalmamış olması gerekir.

İşte bu nedenle, mesele artık politik krizin varlığını gösterme ya da kanıtlamaktan çıkmıştır; çıkmış olmalı. Artık asıl mesele şudur: Proletarya ve devrimin diğer toplumsal güçleri, egemen sınıf arasındaki bu çatışmada, politik krizin bu alanında nasıl bir konum içinde olmalılar?

Proletaryanın bağımsız sınıf çizgisi-

nin korunup korunmadığı bu soruya verilecek yanıtla belli olacak. Ya proletaryaya bağımsız sınıf çizgisi izlemesi söylenecek ya da sermaye sınıfının herhangi bir kanadının kuyruğuna takılma telkin edilecek. Tarihte de hep böyle olmadı mı? Toplumların her tarihsel kritik, dönüm noktalarında sol hareket içindeki temel ayrılık ve bölünmeler hep bu temelden kaynaklanmadı mı?

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, Leninist Parti ile diğer tüm sosyal reformist ve oportünist hareketler arasında günümüze ilişkin ortaya çıkan temel farklılık da budur. Ama bu öyle bir farklılık ki, bir parti ya da örgütün devrimden yana mı, sermaye sınıfından yana mı olduğunu ortaya koyacak bir farklılıktır.

Egemen sınıf arasındaki çatışma, devletin tüm kurum ve kadrolarını içine alacak şekilde, devlete kimin hâkim olacağı konusunda gerçek anlamıyla patlak vermiştir. İşte tam bu noktada, sol/devrimci hareket içinde yer alan hemen hemen tüm örgüt ve partiler proletarya ve emekçi sınıflara, Kürt halkına, kısacası birleşik devrimin toplumsal güçlerine egemen sınıfın şu ya da bu kesiminin yanında; şu ve ya bu nedenle yer almak gerektiğini doğrudan ya da dolaylı yoldan vaaz ediyorlar. Bir parti hariç: Leninist Parti.

Evet, sadece Leninist Parti, proletaryaya, emekçi sınıflara, Kürt halkına, ortaya çıkan durumdan sermaye sınıfının bir kanadını desteklemek için değil ama bir devrim için; politik iktidarın ele geçirilmesi için yararlanmaları gerektiğini söylüyor. Kendi bağımsız sınıf çıkarlarını korumanın, baskı, sömürü ve zulümden kurtulmanın başka yolu yoktur.

Gerçekte bu koşullar Türkiye ve Kürdistan'da uzun süredir var. Bugünün

dünden farkı, bir toplumsal devrim için koşulların daha da olgunlaşmış olmasıdır. Şunu rahatlıkla öngörebiliriz ki, bundan sonra bu koşullar, ortadan kalkmak bir yana günden güne olgunlaşacaktır.

Tekel Direnişi ve İktidar İçin Mücadele

Koşulların bir toplumsal devrim için zaten olgun olduğunu ve bundan böyle günden güne daha da olgunlaşacağını ileri sürerken, elbette somut olgulara dayanıyoruz. Emperyalist-kapitalist sistemin asırlık dev şirketlerden sonra şimdi de devletlerin iflasına yol açan derin ekonomik krizinden söz etmeye gerek görmüyoruz.

Yunanistan, İspanya, Portekiz, Macaristan, İngiltere gibi devletler iflaslarını ilan edecekleri günü beklerken, proletarya adına hareket edip de hala kapitalizm için ümitvar olanlara diyecek sözümüz yok. Böyleleri kapitalizme ve sermaye sınıfına karşı ağızlarına kadar güven dolu kuru bağışaklardır; kendi hallerine bırakmak lazım. Rosa Luxemburg böyleleri için "kokuşmuş ceset" demişti. Yapılacak şey, devrimin burnunu bu kokuşmuş cesetlerin kesif kokusundan korumaktır.

Sözümüz devrimin diri, devrimci ruhunu, cesaretini, devrimci bilincini koruyan güçleredir. Bir devrimin yaşamın içinde nasıl mayalandığını, devrimci işçi sınıfının eyleminin içinden nasıl doğduğunu görmek isteyen Tekel işçilerinin eylemine baksın. Ankara'nın ortasında, sermaye düzeninin başkentinde Tekel işçileri başlangıçta kendilerinin de öngörmedikleri, kendilerinin de hesaplayamadığı etkiye sahip bir eylem ortaya koydular.

Tekel işçilerinin eylemi öncelikle, bir

İKTİDAR İÇİN MÜCADELE BİRLİĞİ

mıknatıs gibi devrimin toplumsal güçlerini etrafında birleştirdi. Emekçi kitleler, sendika önderlerinin tüm dolaylı/dolaysız engelleme girişimlerine karşın Tekel işçileri etrafında birleştiler. Ankara emekçi sınıfları, emekçi halkı, kimsenin doğrudan yönlendirmesi olmadan, sınıf sezgilerinin etkisiyle Tekel işçileri etrafında örneği az görülür bir dayanışma ağı ördüler. Bu dayanışmanın politik anlamı, politik karakteri nedir? En özlü şekilde ifade etmek gerekirse, bu dayanışmanın politik anlamı, hükümete ve düzene karşı mücadele isteğidir; politik karakteri ise devrimcidir.

Tekel işçileri etrafında ortaya çıkan ve sermaye sınıfına, düzene karşı bir öfkeyi, bir mücadele isteğini, devrimci mücadeleye duyulan eğilimi ifade eden dayanışma Ankara emekçileriyle sınırlı değil. Biliyoruz ki, Sinop'tan Alanya'ya; Batman'dan Edirne'ye kadar emekçi sınıflar Tekel işçileriyle dayanışma içine girerek sermaye sınıfına, hükümete, düzene karşı olan kin, öfke, mücadele isteği gibi duygu ve eğilimlerini ortaya koydular.

Eylem bu yönüyle, deyim uygunsu, uyuyanları sarstı, kıyıda köşede bekleyenleri harekete geçirdi, onlara bir canlılık kazandı, toplumun en geri kesimleri politik yaşamın ortasına çekti. Emekçi sınıflar ve Kürt halkı kendi çıkarlarını Tekel işçilerinin çıkarlarıyla özdeşleştirdi ve Tekel işçilerinin hükümet karşısında bir zaferinin kendi zaferleri anlamına geleceğini gördüler. Onun için Tekel işçileri, tüm gözlerin çevrildiği bir noktadalar artık.

Gözlerini Tekel işçilerine çeviren emekçi sınıflar Türkiye ve Kürdistan'ın sınırları dışına da taşıdı. Avrupa işçi sınıfı, emperyalist sermayenin bu kanlı pençesi

altındaki sınıf da gözlerini Tekel işçilerine çevirmiş durumda. Sermaye uluslararası karakterdeyse ise proletaryanın mücadelesi de enternasyondur. Avrupa işçi sınıfı şimdi Tekel işçilerinden öğrenmekle kalmıyor ama aynı zamanda Tekel işçilerinin kazanacağı bir zaferin kendi mücadelesine nasıl muazzam bir itki vereceğinin farkında. Avrupa işçi sınıfı, Tekel işçilerinin yanında.

Durumu şöyle tanımlamak mümkün: Türkiye, Kürdistan ve Avrupa işçi sınıfları, emekçi kitleler gözlerini Tekel işçilerine çevirmişler. Tekel işçileri ise "kazanmak için ne yapmalı" sorusuna yanıt için gözlerini "devrimci" belledikleri yapılara dikmişlerdi. İşçilerin "devrimci" bellediği yapılar ise işçilere kendi dar, sınırlı, güdük çıkarlarından başka bir şey ileri sürmemeyi tavsiye ediyorlardı. Yani arkalarındaki desteği kaybetmelerine yol açacak bir yol öneriyorlardı.

Leninist Parti, işçilere başka bir yol gösteriyor. Leninist Parti, Tekel işçilerine, hükümetin karşısına bütün emekçi sınıfların ve ezilen halkların temsilcisi olarak çıkmalarını, bunun gereği olarak gözlerini kendilerine çevirmiş tüm sınıf ve kesimlerin yaşamsal taleplerini kendi talepleri olarak öne sürmelerini; iktidar mücadelesini en başa almalarını ve Kürt ulusunun özgürlük hakkının kararlı savunucusu olduklarını ilan etmelerini öneriyordu.

Çünkü diyor Leninist Parti, birincisi, politik iktidar ele geçirilmeden, emeğin iktidarı kurulmadan elde edilecek hiçbir kazanımın güvencesi olamaz. Ve şimdi devletin tepesinde krizin bu denli derinleştiği, kitlelerin sermaye egemenliğine karşı mücadele isteğiyle dolu olduğu koşullarda iktidar için mücadele mümkün olmakla kalmayıp zorunlu bir hale gel-

miştir.

İkincisi diyor Leninist Parti, Kürt halkının gerçek güvenini ve sarsılmaz desteğini kazanmak için Tekel işçileri Kürt ulusunun özgürlük hakkının kararlı savunucusu olduğunu göstermek durumundadır. Böylesi bir adım, Tekel işçilerine hükümet karşısında eşi benzeri olmayan bir destek kazandıracak. Kürt halkı, işçilerin böylesi bir adımını ne unuttur ne de karşılıksız bırakır.

Üçüncüsü diyor Leninist Parti, Tekel işçileri eylem ve istemlerinde ne kadar ileri giderlerse hükümetin saldırı hevesleri o kadar kırılacak, işçileri ezme umudu o denli azalacak. Hükümet üzerinde irade kırıcı bir etkiye sahip olmak için kuzu postuna bürünmek değil, yangının her tarafa yayılacağını eylemle göstermek lazım. Yangının her tarafa yayılacağına az çok kanaat getirmiş bir hükümetin yangını söndürmek için işçilerin ayağına geleceğini tahmin etmek zor değil.

Darkafalıya göre, hemen elde edilebilir talepleri öne sürmek, en pratik ve güvenilir yoldur. Oysa durum tam tersidir. İşçi sınıfı taleplerinde ve eylemlerinde ne kadar ileri giderse, iktidar uğruna mücadeleyi ne kadar yükseltirse, başarı da o kadar garanti olur. Çünkü bu durumda devrim mücadelesi zafere ulaşmasa bile reformlar yani hemen elde edilebilir talepler bu mücadelenin yan ürünleri olarak kazanılacaktır ve proletarya bu kazanımları alacağının ilk taksidi olarak cebine indirmesini bilecektir.

Yapılması gereken bellidir: İşçiler, Ankara sokaklarını Halk İktidarı şiarıyla inletmelidir. İşçi sınıfı kazanmayı göze aldığı anda zaferle tanışacaktır. □

TEKEL EYLEM GÜNÇESİ

56.Gün

Bugün Şubat'ın 8'i, günlerden Pazartesi. Hava biraz kasvetli, kapalı, ama biz onu açmasını biliriz!

Geçenlerde size işçilerle yaptığımız Sakarya yürüyüşünden bahsetmişim. İşçilerin de, bizim de düşüncemiz, burayı canlı tutmanın gerektiği idi. İşçiler bastırınca o tartışmalı günün ardından, dün Başkanlar, her gün Sakarya'da akşamları yürüme kararı almış. Zaten onlar bu kararı almasaydı da işçiler yapacaktı. Ayrıca yarın Çalışma Bakanlığı'na, Perşembe günü de Maliye Bakanlığı'na yürünecek. Komik olan, bu kararlar alınır alınmaz başkanlardan birinin öncü işçilerden birine hesap verir tarzda, "bak her gün yürüme kararı aldık, onun dışında da şunu şunu belirledik" diyerek memnun etme çabasıydı.

Bugün biz de Mücadele Birliği Platformu olarak bir özel sayı daha dağıttık. Ayrıca bazı sloganlarımızın çıktıklarından çoğaltarak çadırların arasını donattık. Yine röportajları tamamlamaya çalıştık. Çok az kaldı.

Akşam yağmur çiselemeye başladı. Saat 17:00'da Sakarya'daki yürüyüş için sloganlar başladı. Bu yürüyüş işçilerin baskı ve zorlamasıyla alınan kararlar sonucu başarılı bir eylemdi. Eylem çok susamış bir insanın su içmesi gibiydi. Sloganlar öyle gür, öyle tek yürek atılıyordu ki, şaşarsınız. İşçiler günlerdir atıl bırakılmanın acısını çıkarıyorlardı adeta... Sivil polislerin bakışları endişeliydi. Ne kadar soğukkanlı görünmeye çalışsalar da her yürüyüşte kaygıları kendini belli ediyordu. Eee ne diyelim kaygılarını anlıyoruz, haklı bir kaygı bu!

Sakarya Meydanı'nda durduk. Bir konuş-

ma yapıldı. İstanbul şube başkanı yaptı konuşmayı. Önce seçerek konuşuyordu çünkü PKK söylemini tekrar etmemeye çalıştı. Ama sonlara doğru kafa tokuşturan zihniyetini gizleyemedi ve dedi ki: "aranızda PKK var diyorlar, eğer ki aramızda PKK olduğunu düşünüyorlarsa, buyursunlar gelip çıkarsınlar. Onlar bizim can ve mal güvenliğimizi sağlamakla görevli değiller mi?" bu sözler soğuk rüzgarlar estirdi. İşçiler konuşmasını bölmek için konuşma sırasında slogan atarak daha fazla konuşmasını engellediler. Bitiminde öncü işçiler kitleyi caddeye çıkarmak için uğraştılar ama sayıları yetersiz kaldı. İşçiler sendikacıların peşi sıra ara sokaktan Çadırkent'e doğru ilerledi.

Bugün ayrıca 3 işçi daha fenalaşarak hastaneye kaldırıldı. Ambulansa kadar sloganlarla götürdük. Ambulanslar konusunda dahi baskı uygulamaya çalışan polisler karşı gövde gösterisi yaptık işçilerle...

Dün demokrasi çadırımıza bir türkücü bayan geldi sesi gerçekten çok güzeldi. Onu zevkle dinledik. İşçi arkadaşlardan biri de bağlama çaldı. Hatta istek parçalarımızı da okudu. "İsteyenler varsa banyo yapmak için evime de götürrebilirim" dedi. Bu arada ilk zamanlar açlık grevleri sırasında şarkı türkü yasaktı, hatta alkış bile. Ama işçileri yıldınlığa sevk ediyor diye bu uygulamadan vazgeçildi. Sadece halay çekmiyoruz.

Dün şunu da konuştuk. Aslında açlık grevindekilerin hep içeride tutulması kötüydü. Onları göremeyen arkadaşları, onların iradesine, yaşadıkları anlara tanık olmayan işçilerin, eylemin etkisinden uzak eylemin kendine yabancı olmaları çok doğaldı. Bunu önlemenin tek yolu,

eylemdekilerle işçileri günün belli saatlerinde görüştürmek olabilirdi örneğin. Ancak sendika işçileri adeta çadırlarında kaderine bırakmıştı. İşçiler zorlamasa hareket etmeyecek, o geri sloganındaki gibi sadece direnme savunma noktasında tutacaktı.

56. günümüz, yarınki eylemin duyurusu ile mutlu sonlandı. Çünkü ne zaman ileri adım atılsa işçiler umutlanıyor.

57.Gün

Bugün Şubat'ın 9'u oldu. Sabahın erken saatlerinden itibaren çadırlarda hareketlilik var. Çünkü bugün Çalışma Bakanlığı'nın önüne yürüyeceğiz. Çadırlarda herkes nöbetçisini belirledi. Hepimiz hazırız, çok mutluyuz. Çadırların bitiminde toplanmaya başladık. "Saat 10:20'de toplanın" diye anons edilmişti. Herkes toplandı. Sloganlar yine dünkü gibi çok kararlı. Metroya doğru yürüdük. Metroda da sloganlar devam etti. Artık eskisi gibi "genel grev genel direniş" sloganı atılmıyor. Daha önce de söylediğim gibi, işçiler bir günlük iş bırakmadan memnun kalmadılar ve genel grevin bu bir günlük iş bırakma gibi bir şey olduğunu sanıyorlar. İşe yaramadığını düşünüyorlar. "Zaten sendikaların başındakiler hayatın durmaması için her şeyi yaptılar" diyorlar.

Neyse artık "söz bitti sıra eylemde", "iş ekme yoksa barış da yok", "kavga bitmedi daha yeni başlıyor", "4C'ye verin de görelim sizi/siyasetçi katili yapmayın bizi/yıldırılmaz bizleri cezaevleri/ölümüne direnir tekel işçisi", "ölmek var dönmek yok", "her yer tekel her yer direniş", "Tekel'in ateşi AKP'yi yakacak", "Tekel yürüyor kavga büyüyor" gibi birçok slogan atı-

lıyordu. Metroda herkesin yüzü gülüyor. İşçilere bakıyor şaşkınlık içinde herkes. Tüm metro işçi dolu çoğu kişi alkışlıyor. İstisnasız herkesin gözü bizde.

İşçiler kendilerine güvenle yürüyorlar. Gişelere geldik. Tüm işçiler gişelerin üstünden atlamaya başladı. Siviller işçileri durdurmaya çalışıyor, ama komik bir çaba bu! Yüzlerce işçi aldırmandan yoluna devam ediyor. Kimse en ufak bir tereddüt dahi yaşamadı. Geçen işçiler arkadaşlarını bekliyor. Sloganlar hiç kesilmiyor. Çok müthiş bir görüntü...

Burada olmaktan gurur duyduğum zevk aldığım anlardan birini yaşıyorum. Tüm insanların desteği arkamızda... Hepimiz geçtik, iki bin işçi varız. Metroya biniyoruz, insanlar şokta bize bakıyor. Üstlerine kum gibi gelen bu kalabalığı anlamaya çalışıyor. Kimse sesini çıkarmıyor. Metroyla yolculuk ederken de sloganlar devam ediyor. Metroda süslü tipler var, başları önlerinde korkuyorlar kalabalıktan ve sloganlardan. Bazı dinci gerici tipler de gerginler ve sessizce bekliyorlar. Emekçi halk bizden aldığı güçle konuşuyor: "Günlerdir sizleri izliyoruz, sizi bu durumlara düşürenlerin Allah belasını versin. Mahvettiler Türkiye'yi. Yüreğimizi sizinle inşallah kazanırsınız." İşçiler "Allah razı olsun, teşekkürler" diyor ve sloganlara devam ediyor. Bir saniye bile ara vermeden sloganlar atılıyor, herkes çok coşkulu...

Yanımdaki kadın işçi arkadaş heyecanlı, onu yüreklendiriyorum, "korkma" diyorum ve o sevdikleri sloganı atıyor "biz haklıyız biz kazanacağız" atıyorlar, sanki sloganlar cesaret veriyor. İniyoruz yine tüm gözler üstümüzde alkışlar ıslıklar çıkıyor. Askeri bir yerin önünden geçiyoruz. Silahlı askerler var. Ama evlerin olduğu yerlerden de geçiyoruz. Evlerden destek verenler var, el sallayan alkış tutan... İşçiler insanların onlara destek vermesine çok seviniyorlar. Koca binadan tek bir kişi dahi desteklese ona el sallıyor, alkışlanıyor. Bir kişiyi dahi çok önemsiyorlar.

Yolun bir yönü tamamen kesildi. Uzun bir kortej şeklinde yürüyoruz. İşçiler yaklaştıkça öfkeleri artıyor. Çalışma Bakanlığı'nı görünce yuhalamalar başladı. Polis metro giriş çıkışındaki gibi Bakanlık'ın önünde de yığınak yapmış. Hatta kasklarını falan da hazırlamış, saldırıya hazır bekliyor. Ne hoş, ne hoş böyle ciddiye alınmak! Böyle korku salmak sisteme!

Çalışma Bakanlığı'nın önünde açıklamayı Tek Gıda-İş sekreteri Mecit Amaç yapıyor. Açıklamada "biz ilk gün de aynı şeyi söyledik, bugün de aynı şeyi söylüyoruz. Biz özlük haklarımızla başka kamu kuruluşlarına geçmek istiyoruz. Başka da bir isteğimiz yok. Bugün isteğimiz olsa bugün boşaltırız Ankara sokaklarını. Ne hükümeti düşürmeye çalışıyoruz, ne de ideolojik davranıyoruz. Biz yasalarda bulunan haklarımızı istiyoruz. 'Tek Gıda-İş Sendikası a-

idat almak için uğraşılıyor' sözlerine cevabımız, 'biz zaten 12 aydır aidat alamıyoruz'. İş koluyla ilgili açılan bir davadan ötürü tekel işçileri kazanırsa da başka iş kollarında olacaklar; dolaşısıyla bizim burada maddi hiçbir çıkarımız yok. Bir an önce başbakan ve cumhurbaşkanıyla görüşme talebimize cevap verilmesini ve bu işin çözülmesini istiyoruz."

Mecit Amaç konuşmasında ayrıca "burası Çalışma Bakanlığı gibi değil, maalesef sarfedilen sözlerle Çatışma Bakanlığı gibi hareket etmektedir" dedi.

Açıklamanın sonunda işçilerden biri Kanal 24'ü görünce celallendi. "Hey sen, Kanal 24, defol buradan. Sen çekme, seni istemiyoruz, niye geldin ki!" şeklinde tepki gösterdi. Hatta kameranın üstüne yürüdü. Kameraman ilkin ciddiye almadı, sonra işçiler o tarafa yürüyünce kaçtı. Sivil polisler işçileri sakinleştirmeye çalıştı. Öfkelerinin patlamasından ödleri patlıyordu. Hatta yürüyüş ilk başladığında bir sivil polis amirlerine durumu heyecanlı heyecanlı şöyle aktarırmış "amirim işçiler yürüyor, oldukça kalabalıklar aralarında marjinal gruplar da var... evet efendim metroya yöneldiler" Bunu aktaran işçi, polisin o hızlı ve heyecanlı konuşmasını taklit ediyor, bizler kahkahalarla gülüyoruz. "Her şey sizin suçunuz, ne oluyorsa hep siz marjinal grupların yüzünden oluyor" diye şakalaşılıyor. Yine karnımız çatlıyor gülmekten...

Dönüşte yine yolları kapata kapata sloganlarla yürüdük. Gerçi bazı işçiler "neden hemen dönüyoruz, şurada biraz oturma eylemi de yapseydik" diyor. Herkes eylemlere öyle alıştı ki... Her şeyiyi sloganlaştırıyoruz. Metroda tüm işçiler yine gürlediler. Bu arada dikkatinizi bir şeye çekeyim. Önemli bir ayrıntı bence, çok önemli. Gelirken metroyu işgal etmiş, gişelerde polisin müdahalesini komik hale getirmiştik. Dönüşte polis gişeleri kendi açmıştı. Yani işçilerin "yasadışı" işler yapmaya alışmasını, kendi sözünden dışarı çıkmayı alışkanlık haline getirmesini istemiyordu. Sonuçta tüm gişeler açılmıştı. Oysa bir saat önce gişeler kapalı ve polisin parayla

kart almaya zorlaması olmamış gibiydi... Çemberin içinde tutamayınca çemberi genişletmişlerdi.

Metronun içinde de sloganlar sürdü. Çıkışta alt geçidin içinden yürümek istemiyorduk ama çok sayıda sivil polis, sendikacılarla birlikte kitleyi yönlendirmeye çalışıyordu. Onların bu baskıları olmasa, işçilerin Kızılay'a çıkması işten değil... Ancak emniyet sübapları iş başında!

Saat 16:00'a geliyor. Perşembe günü de Maliye Bakanlığı'na yürüyeceğiz. Bu küçük eylemler bile bize canlılık ve coşku katıyor.

Bugün bir amcanın yaptığı bir şey bir işçiyi duygulandırmış onu anlatıyordu. Onu da aktarayım. Adamcağızın cebinde 2001 sigarası varmış yarım dolu, onu işçilere uzatıp "alın bunu elimde sade bu var, sizin için ancak bunu yapabilirim" demiş. İşçiler çok duygulanmış. Yine bir teyze "illa bir şey söyleyin sizin için ne yapabilirim, neye ihtiyacınız var? Ben de bir şeyler yapmak istiyorum." İşçi arkadaş da yok teşekkürler dediği halde bakmış çok istiyor, o zaman düşünmüş, en ucuz peçete istemiş, kağıt mendil falan istemiş teyze hemen alıp gelmiş. Diyor ki "ne güzel herkes elinden gelen bir şeyi buraya katmak istiyor". Bir de buraya bir gelen bağlanıyor. İşçiler gelenlere çok sıcak davranıyor. Sanki misafir gelmiş gibi. O nedenle her iş çıkışı gelen memurlar var akşamları... Bizi her gün görmeyince eksiklik hissettiklerini söyleyenler var.

Bugünün en güzel ve yeni sloganıyla sonlandırayım güncelyi: TEKEL YÜRÜYOR KAVGA BÜYÜYOR!

58.Gün

Dün akşam, artık her akşam olacak olan, saat 17.00'deki yürüyüşümüz başladığında röportaj yapmakla uğraşıyordum. Malatya çadırındaydım. Biter bitmez koştum. 100 metresini kaçırmıştım. Ama olanlar olmuştu. Gerçi içim rahattı, çünkü işçi yoldaşım yürüyüşteydi. İlk yüz metrenin sonunda sağa dönülüp Sakarya'da turlanıyor. Geçen akşam yol değiştirilmek isten-

TEKEL Güncesi

di, ama olmamıştı. Bu sefer de yine işçilerin öncülüğünde düz devam edip, ana caddeye çıkıp yürütülmek istendi. Ancak dünkü çabayı iyi yorumlayan polis hemen önlemini almıştı. Düz gidilecek yolu da tutmuştu. Hatta ana caddeye çıkan tüm ara sokakları tutmuştu. Polis barikatına rağmen öncü işçilerden birkaçı kitleyi ana caddeye yürütmeye çalışınca, polis bu

siyasetlerin “biz çok okuduk her şeyi biliyoruz” der gibi davrandığını, bunun sınıfa bir şey kazandırmadığını söyledi ve dedi ki: “sınıf burada, en gerisi bile bu eyleme çok şey katıyor. Burada çok okuyanları da görüyoruz, sınıfın içinde ne yapacaklarını bilemiyorlar.” Bizim işçi arkadaş da “önceleri yaprak kıpırdamıyor, bu ülkeden bu işçiden bir şey olmaz diyenleri de

işçilerden birini gözaltına almak için çekiyor, diğer işçiler ve işçi yoldaşımızsa buna izin vermiyor ve öncü işçiyi polisin elinden alıyor. Sonra kitle sendikacıların da yönlendirmesiyle hep yürünen ve zaten kazanılmış olan koldan yürümeye devam ediyor. Sonrası Sakarya Meydanı'nda açıklama yapılıyor. Harb-İş başkanlar kuruluda desteğe gelmiş, Harb-İş başkanını da konuşma yapıyor. Eylem Sakarya esnafına teşekkürlerini ileten sloganlarla çadırların içinde bitiriliyor.

Bu da önemli bir adımdı. Ancak daha önemlisi bu ileri adımları atma konusunda kitlenin istekli olması zorlayıcı olmasıydı. Oysa kitlenin içindeki ileri eğilimin sayısı kitleyi etkileyici güçte değil. Önümüzdeki günlerde yeniden otobüslerle işçiler gelecekmış illerden. Belki o zaman daha dinamik bir kitlemiz olur.

Dün gece bizim demokrasi çadırımızda yine derin mevzular konuşuluyordu. Önce TEKEL eyleminin dününü bugününü konuştuk, sonra geleceğine geldik. Bir işçi arkadaş bazı

görüyoruz, eylemin yarısından sonra gelip san-ki devrim olmuş gibi davranıyorlar.” Bizim çadıra her düşünceden işçi, siyaset vb. geliyor. Çok güzel tartışmalar oluyor, çok canlı ve derin... Ulusal sorunu, sınıfsal sorunu reformizmi sendikalizmi hatta kadın sorununu dahi bu çadırdaki tartıştık ve genel doğruları konuştuk ve bu hiç kolay değil. Çünkü sadece biz anlatmıyoruz, aralarda başka düşünceleri de tartışıyoruz. Engelli parkurları başarıyla koştüğümüzü düşünüyorum.

Bugün 10 Şubat, Çarşamba. İstanbul'dan Ayışığı Sanat Merkezi müzik grubumuz Emeğe Ezgi ve yanlarında da birçok yoldaşımız geldi. Sabah ilk iş öncelikle onları çadır çadır gezdirmek oldu. Tüm çadırlar istisnasız bizi içeri davet etti. Çok sıcak davrandılar. “Ben şimdi onlara Türkiye turu yaptırıyorum, sonra gelip sizlere müzik yapacaklar” dedim. Kimi kuru pasta ikram etti, kimi çay verdi. Akşam nöbetinden kalma yatanlar da vardı. Zaten sadece çadırların tümünü gezmemiz ve bir mer-

haba dememiz bir saat sürdü. Ama çok keyifli bir turdu. Sonra doktor arkadaşı revirdeki doktor ve hemşirelerle ve açlık grevindeki işçi arkadaşlardan bazılarıyla tanıştırdım. Gerisini de ona bıraktım. Zaten hemen kaynaşmış.

Bugün ayrıca Dev Sağlık-İş ziyaretimize geldi. Tekstil-Sen de Tekel işçilerinin yanında olduğunu söyledi. Diş hekimleri hem desteğe geldi hem de yemek dağıttı.

Bugünün en önemli ziyareti ise Marmaray işçilerinin Tekel işçilerini ziyareti idi. Pankartları sloganları ve coşkularıyla çadırlarımızın arasındaydılar. Bu ziyareti değerli kılan işçilerin mücadele birliğinin böylelikle örülüyor olmasıydı. Keşke tüm eylemde ki işçiler bu çekirdekte olsa hepsi tek yürek aynı hedefe yönlenseler... İKTİDAR!

Yine buranın neleri burjuvaziye yaptırdığını görebilmek açısından bir ziyaretçiyi daha yazmak istiyorum. Hüsamettin Cindoruk bu zat DYP'li Demirel'in sağ kolu yıllarca “Yollar Yürümekle Aşınmaz” diyen Demirel'e hizmet etmiş. burjuvazinin sadık uşağı işçi sınıfıyla tek bağı onlara ettirdiği işkenceler olabilecek bir adam... Bir işçi yoldaş bu anı şu duygularla karşıladı: “Vay be! Tekel işçilerine bak! kimleri ayağına getiriyor! gerçekten burada bir tarih yazılıyor... bir zamanlar ‘yollar yürümekle aşınmaz diyenler şimdi işçilerin ayağına geliyor hey be!”

Akşam her zamanki gibi saat 17.00'da yürüyüşümüzü yaptık. Bugünkü açıklamayı Muş Bitlis Şube başkanı yaptı. Olağan bir yürüyüş oldu. Dünden sonra tek fark önlemlerin bir kat daha artmasıydı. Ayrıca bugün saat 19.00'da KESK'te meşaleli yürüyüş düzenledi. O da Sakarya meydanında aynı güzergahtan heykelin etrafında bir dönüşle alana geri dönülerek yapıldı. Bir sokaklık işimiz var ama o bir sokak çok şeyi değiştirecek dengeler bozulacak.

Şu anda saat 00:35. Bizimkiler, yani Emeğe Ezgi Grubu şu anda çadır çadır dinleti veriyorlar. 17:00 ile 19:00 arası ilk dinletilerini çadırların önünde sokakta verdiler. Gerçi Denizli'den bir işçinin çocuğu intihar etmiş, o nedenle kısa tutmak zorunda kaldılar. Ama yine de güzeldi ve etkili oldu. Gece de işçi arkadaşla birlikte büyük çadırlarda dinleti vereceklerdi. Hala devam ediyorlardır. Gideyim de bir bakayım. Burada geceler uzun ne de olsa...

59.Gün

Dün gece Emeğe Ezgi, önce Diyarbakır, sonra Bitlis çadırlarında dinleti vermiş. Ancak Denizli TEKEL'deki işçinin çocuğunun intiharı nedeniyle, uzun uzun ve hareketli parçalar çalamamışlar, malum bir de açlık grevi devam ediyor. Ama bir gecede bir sokak ve iki çadır hiç de fena sayılmaz. Ayrılırken işçilerden sanatla ilgilenenlere Önsöz ve şiir kitaplarımızı

dan da vermişler. İyi geçtiğini söylediler...

Dün gece sabah 05.00'a kadar nöbet tuttum. Evet, işler biraz daha kızışıyor desem yanlış olmaz. Polisler her akşamki gibi değillerdi. Ta ilk haftalardaki yerlerine gelmişler. Bir koldan çadırların dibine kadar gelmişler, sıraya geçmiş nöbet tutuyorlar. Diğer koldan otobüslerden çıkmışlar, daha hareketliler. Sakarya ve çadırlar arasında ise normalden daha fazla sivil var. Artık işi sıkı tutuyorlar. ama tüm bunlar burayı işçileri ve işçilerle birlikte gelişen güçlenen emek cephesini ne kadar ciddiye aldıklarını gösteriyor.

Bugün Şubat'ın 11'i. Çemen Tekstil işçilerinin mahkemesi var. Bizimse bugün Maliye Bakanlığı önünde eylemimiz var. Saat 10.30 ve anons yok. Şube başkanları, "herkes 3-5 kişi kendi gitsin" demiş. Durum böyle olunca, biz Mücadele Birliği Platformu olarak birkaç işçi arkadaş Maliye Bakanlığı önüne gittik. Burada üstünden atlamadan birinden bahsetmem gerek. 60'ı çoktan devirmiş emekli öğretmen bir hevalimiz, burada Ankara'da tanıştık. Bizim yememizle içmemizle ihtiyaçlarımızla birebir ilgilendi. Yetmedi her eylemde yanımızda oldu. Dahası var. Bizimle nöbete kaldı. Yaşı açısından beklenmeyecek çeviklikte ve çok sıcak hevalimiz olmasaydı, Maliye Bakanlığı'nı bulmamız hiç kolay olmazdı. İnsan bu örnekleri gördükten sonra, mücadelenin yaşı yok diyor. Hani "bizden geçmiş" diyenler var ya, bence onların içi geçmiş. Yüreği işçi sınıfıyla atan her emekçiye, yaşı ne olursa olsun sınıfın ve mücadelenin içinde olmalarını gösteriyor öğretiyor hevalimiz... Hevalimiz bizi Maliye Bakanlığı'na götürürken, başka işçiler görmeye başladık. Bu arada yüzlerce çevik kuvvet, dev silahları ve gaz tüpleriyle birçok yerde konumlanmışlardı. Yaklaşınca slogan seslerini duymaya başladık. Hemen aralarına girdik. Açıklamayı Tek Gıda İş Genel Sekreteri Mecit

Amaç yaptı. Mecit Amaç, genel her zaman ki söylenenleri değişik şekillerde tekrar söyledi. Açıklama bitince işçilerin isteği üzerine, 5 dakika oturma eylemi yapıldı. Bu sırada en anlamlı bulduğumuz sloganlardan birini attırdım. "Biz çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakacağız ya siz?" Oturma eyleminden sonra, önce biraz dağınık bir şekilde yürümeye başladık. İşçiler öndeki arkadaşlarını yavaşlatmaya, kitleyi birleştirmeye çalışıyordu. Sivil polislerse "beklemeyin devam edin" diyordu. Kitlenin birleşmesi, hemen herkesin önünden geçerken bir sürü hayal kurduğu Meclis'i hemen geçince oldu. Başladı sloganlar. Polis ve çevikin baştan beri olan telaşı daha da bir arttı. Çevik'i bir o yana bir bu yana koşturmaya başladılar. Sivil işçi kitesinin etrafında, onu kontrol edebilmek yönlendirebilmek için fir dönüyorlardı. Güvenpark'a geldik. Hem de sloganlarla insan kendini bu kitlenin içinde güçlü hisseder, çünkü kararlılık var. Bu, sendikaların "arkadaşlar herkes geldiği gibi 3-5 gruplar halinde dağılsın" demesine, yürürken sendikacıların sözlerini tekrarlayarak durdurmaya çalışan işçilere rağmen yürümek güzeldi. Kitle kendini bu çadırların arasından çıktıkça, yürüdükçe özgür hissediyordu. Özgüveni artıyordu. Döndüğümüzde yine başarı hissiyle sonlandırdık eylemi...

Döndükten bir süre sonra saat 12.00'da, dün başbakanın eşinin yanına giden, ama başbakanın kendisiyle görüşen 2 bayan işçi, dünkü açıklamalarının yanlış anlaşıldığını, sadece başbakanın aracısız görüşmesinin olumlu olduğunu söylediklerini, onun dışında görüşmede başbakanın "evinize dönün" dediğini anlatıyorlar. Kadınlara, çocuklara çok üzülmüş, Ama 4C konusunda sendikacılar yanıltıyormuş bizi, gerekli düzenlemelerin yapıldığını, tazminatlarıyla ev almalarını ya da paralarını faize yatırmalarını tavsiye etmiş. Millet öfkesinden

patlayacaktı. Acayip bir andı. Sadece onca basın önünde bile onca küfürün edilmesi, bu sisteme ve onun temsilcilerine duyulan saygının hangi boyutta olduğunu gösteriyor. Ayrıca onlardan hiç çekinmediklerini de... İşte bu açıklamadan 15-20 dakika sonra kitlenin moralini yükselten destekler oldu. Avrupa Tarım ve Gıda Sendikaları (EPTA)'dan Herald adlı temsilci konuşma yaptı. "Başbakanınız her şeyi yanlış yapıyor, demokratik haklarınız için verdiğiniz mücadelede bile sizlere çok şiddetli saldırabiliyor. 4C insanlık dışı bir uygulamadır" şeklinde konuştu. Sonra Almanya'dan sendikacılar gelmişti. Brecht'in bir sözünü (Almanca yazılmış, biz imzadan anladık) pankart yapmışlar. Onu açtılar. Mercedes araba Fabrikası, içki fabrikası ve tersane işçilerini temsilen gelmişler. Sadece mercedes araba fabrikasında 12.500 işçi çalışıyormuş. Bunların 500'ü Türkiye kökenliymiş. Oradaki tüm işçiler, TEKEL işçilerine sevgi ve selamlarını göndermişler. Türkiye'ye gelirken Hamburg Havaalanında pankartlarını açarak yürümüşler. Alman polisi hemen koşup gelmiş, "ne oluyor, bu pankart ne" diye sormuş. Gelen sendika temsilcileri de, TEKEL işçilerinin haklı mücadelesini desteklemeye gittiklerini söylemişler. Alman polisi de onlara "tamam o zaman işiniz rast gelsin demiş" -Tabi bu sözlerin ardından Türk polisi-Alman polisi arasındaki farklarla ilgili karın çatlatan espiriler döndü, yazmıyorum- "Yetim hakkı yiyenleri sizlerin içinde değil, IMF'de, kendilerinde arasınlar" dedi. Gidince ilk işinin Bremen'deki sendikalar birliğinde toplantı düzenleyip, burayı anlatmak olacağını söyledi. Yine Alman temsilcilerden biri konuşma yaptı ve dedi ki: "Biz buradayız, çünkü biz işçiyiz, biz sınıfız. Tüm Avrupa'yı sardık bu mücadele. Biz de merakla sonucunu bekliyoruz. Avrupa'dan büyük baskılar alacaklarını biliyoruz. Biz de 2 hafta önce mü-

cadele verdik. Krizden kaynaklı işten çıkarılmaya çalışıldık. Ama biz şimdilik kazandık. Mahkeme lehimize karar verdi. Yaşasın işçilerin dayanışması". Avrupa'dan Almanya'dan gelenler sadece manevi değil, maddi destekler de getirmişler, bunları da bankaya yatırdılar.

Aradan 10-15 dakika geçti, TTB'nin açıklama yapacağı söylendi. Hekimler şöyle bir açıklama yaptılar. "TEKEL işçileri, içine ittikleri yaşam koşullarını adeta şimdiden yaşıyorlar. İyi beslenemiyorlar, iyi giyinemiyorlar, sık hastalanıyorlar, koltuklarda yerlerde uykularını tam alamıyorlar... İşçilerin sağlık durumları iyi değil. Kronik hastalıklar alevleniyor. Buraya siz TEKEL işçileri için İstanbul'dan, Ankara'dan, Diyarbakır'dan, Bursa'dan, Eskişehir'den, Mersin'den, İzmir'den ve Avrupa'dan hekimler geldi. Bizim burada hekim olarak, sizlerin yanınızda olmamız hiç bir şeyin garantisini değil. 59 gündür bu karda kışta sokaktasınız. Normal koşullarda bile insan sağlığı bozulur, Ankara'nın göbeğindesiniz ve sağlık durumlarınız iyi değil. Açlık grevindeki arkadaşlarınızın durumları hiç iyi değil. Buradan hükümete sesleniyoruz: Daha neyi bekliyorsunuz? Çözün bu sorunu! İşçilerin sağlığının daha da bozulmasını mı? Sizlerden de biz hekimlerin ricası, açlık grevini tekrar düşünün, içerideki işçilerin durumları hiç iyi değil, sizden rica ediyoruz bunu tekrar düşünün..."

Mesaj alınmıştı. Her ne kadar açlık grevi bitirildi diye tv'lerde alt yazı geçse de, az sayıda işçiyle açlık grevi sürüyordu. Ama gerçekten artık kusmalar falan başlamıştı. Hekimler hen an işçilere bir şey olur diye endişeleniyordu. Buradaki işçilerin yaş ortalaması 40 tahminen, ve çoğunda bir sürü hastalık var zaten. Bir de 59 gündür bu soğukta beklemenin verdiği halsizlik de var. Ya birine bir şey olursa, işte bu ihtimal dahi endişelendiriyor. Ama herkesi bu ihtimal farklı farklı endişelendiriyor.

Akşam 17.00 yürüyüşü yine sloganlarla coşkulu bir şekilde başladı. Her şey her gün olduğu gibiydi. Konuşmayı Diyarbakır şube başkanı yaptı. Tabi bol bol halkların kardeşliği sloganı ve zılgıtlar atıldı. Avrupa'dan gelenlerin olduğu burada da duyuruldu. Dönüşte biz Çav Bella'yı başlatıp söyledik. Her akşam daha da kalabalık olan yürüyüşte, daha önce dikkatimizi çeken garip bir bildirinin imzacılarının yine bir bildiri dağıttığını gördük. 45 yaşlarında bir adam. Elinden poşetle bildirileri aldık. "Sen kimsin" dedik. Adam kem küm etti, panikledi. İşçilerin de yardımıyla yakasından tutup dışarı attık. Hemen kaçıp gitti. Daha önceki bu imzalı bildirimlerde, biraz ergenekonvari tüm devrimci örgütlerden birer cümle yapııştırılmış. Ama açıkça tüm örgüt liderlerini, ABD'ye çalışan bir ajan gibi gösteren bir bildiriydi. Ayrıca önerilen şeyler, yasadışı diyebileceğiniz

kadar ileri görünüyor. Yakalım, yıkalım diyor ama, İşçi Partisi'ni solcu görüyor. Neyse olayı gören işçilerin bir çoğu beni tebrik etti. "Söyleseydin biz döverdük" dediler. Ben de "yok, belki de istedikleri buydu" dedim. Bir işçi, "keşke kimliğini alsaydık" dedi. Ben de "doğru ya, keşke alsaydık" dedim. Ama adamın elinden tüm bildirileri aldık, yırttık. Ben birkaçını, adamın ne olduğunu kanıtlamak için sakladım.

Dönüşte açlık grevindeki işçilerden birçoğu eylemin bitirilmesi istenildiği için bıraktıklarını söyledi. İçeride sadece 16 işçi kaldı. Bu arada açlık grevindeki bir işçi ambulansa, "Katil AKP" sloganlarıyla götürülüyordu. İlk defa sloganlarla ambulansın peşinden yola kadar çıkıldı. Bu önemli bir göstergeydi.

Akşam 19.00'da KESK, her akşam destek amacıyla yapacağı meşaleli yürüyüş için geldi. Dün akşamın iki katı olmuştu kitle,. en öne enternasyonal dayanışma için gelen sendika temsilcileri geçti. Arkasında çocuklar ve kadın işçiler sırayla yürüyüş kortejini oluşturdu. Siviller de iki katına çıkmıştı. Ama çok doğal, işçiler ne düşünüyor acaba, bu sefer ne yapacaklar diye merakla bekliyorlar ya da bir işçinin yaptığı esprideki gibi "polisler ne yapıyor ki canım, adamlar sessiz sessiz çalışıyorlar".

Meşaleli yürüyüşün ardından Emeğe Ezgi "yola çıkmadan bir iki çadırı daha dolaşalım, parçalarımızla işçilere moral verelim" dediler. Hatay ve İskenderun şubelerinin yarı açık, oldukça geniş olan çadırına gittik. İşçiler Arapça parçalar söylüyordu biz gittiğimizde, sonra Emeğe Ezgi'nin parçalarına eşlik ediyor-

lardı. Daha 4-5 parça söylenmişti ki, slogan sesleri gelmeye başladı. Kumlu'yla başbakanın görüşmesinin sonucunu Kumlu açıklamış, değişen bir şey yok, Erdoğan "ben son sözümü söyledim, 4Cye geçsinler" demiş. "Evlerine dönsünler" demiş. İşçiler de sinirlenmeye başlamışlardı. Türk-İş'in önu kalabalık, öfkeli işçiler sloganlar atıyordu. Açlık grevinde kalan işçiler de kapının önüne çıkmışlardı. Herkes slogan atıyordu. Önce açlık grevindeki birkaç işçi konuşma yaptı. Sonra şube başkanları konuştu. Ama öfke dinmedi. Mecit Amaç çıktı ama işçiler, "Türkel buraya" diye slogan atmaya başladılar. Türkel çıktı. İşçiler alkışladı. Türkel bir konuşma yaptı. klasik şeylerin dışında, yarın sendika konfederasyonlarının toplantı yapacağını, Cumartesi, Pazar değerlendirme yapıp, Pazartesi sonuçların açıklanacağını söyledi. Açlık grevindekilerin artık devam etmemeleri için yarın onlarla konuşacağını da söyledi. Ayrıca 4C'ye şimdikiye kadar geçen arkadaşlarımızın hain ilan etmediklerini, çaresizlikten, çıkışsızlıktan geçtiklerini söyledi. Bu söz üzerine işçilerden bir çoğu tepki göstermeye başladı. "Ne diyorsun başkan, biz de mi geçelim. Ne demek çaresizlikten, bizi bu çaresiz çözümsüz hale kim getirdi. O zaman daha ileri kararlar alın, biz ölmeye hazırız, başkan bizi ölüme götür" vb. bağırıyorlardı. Türkel bu defa yatıştırmak için, "yarınki toplantıdan, artık bu güne kadarkilerden daha ileri, denenmemiş yeni eylem kararları çıkacaktır" dedi ve iyi akşamlar dileyip içeri girdi. Ama işçilerin öfkesi dinmedi. Herkesi bir tartışma aldı. Kimi işçiler

öfkelerinden ağlayacaktı. Kimi arkadaşlarını sakınleştiriyor, kimi küfür ediyor, kimi “*bunlar bizi oyaltıyor, her hafta bir hafta sonraya atıyor, daha neyi bekliyoruz, neyi...*” Tabi kameralar bu görüntüleri kaçırmıyordu. Biz Mücadele Birliği Platformu olarak dün dağıttığımız bildiride olduğu gibi, çadırların temsilcileri seçip bir değerlendirme toplantı yapması gerektiğini, böyle ayaküstü bağırıp çağırmayla bir yere varılamayacağını söyledik. İzmir’den kadın işçilerin aklına yattı bu söylediğimiz, zaten onlarca kez değişik kişilerle ve şekillerde toplanılmıştı. Bu defa İzmirli TEKEL işçisi bayanlarla ben, tek tek çadır çadır gezip, herkesi İzmir’in büyük çadırına beklediğimizi söyledik. İşçi bayan her çadıra büyük bir güvenle giriyor, kendini tanıtıyor ve aralarından seçecekleri bir veya iki temsilciyi İzmir çadırına konuşmaya çağırdıklarını söylüyordu. İzmir’in hem çadırı çok büyüktü, hem en kalabalık işçi İzmir’deydi. Neyse, Bitlis çadırını çağırırken, şube başkanına denk geldik. “*Biz burada neciyiz*” dedi. Bana “*sen kimsin, sen işçi misin?*” dedi. Ben de “*hayır ben işçi değilim, ama 59 gündür TEKEL işçilerinin yanındayım ve işçilerin oturup durumlarını değerlendirmelerinde ne gibi bir sakınca var, anlamıyorum*” dedim. Uzatmayayım, konuşmamız böyle sürdü. Herkes gergindi. Sonra birbirimizi dinlemeye ve anlamaya başladık. Tabi artık İzmir çadırı kapılarını kapatmıştı, toplantı başlamıştı. ve kapının önünde toplanan tanımadıkları kişileri almamak adına, “*yer kalmadı*” diyorlardı. “*Her çadırdan geldiler zaten*” deniliyordu. Biz de birlikte dolaştığımız işçi ablayla birlikte, Bitlis çadırına tartışmaya kaldığımız yerden devam etmeye döndük. Şube başkanı yorulmuştu. 3 aydır evine gitmemiş, eşi hastanede, onu bile görmeye gitmemiş, çadırıyla birebir ilgilenmiş. Bana “*siz iyi bir şey yapmaya çalışırsınız, ama ortalık provokatör kayıyor, biri çıkar ortalığı karıştırır*” dedi. Geçen çadırlarından sivil polis olduğunu tahmin ettikleri birini kovmuşlar. Dün bizim çadıra da işçi kılıklı bir adam geldi. Konuşmaları kışkırtıcıydı ve söylediği bilgiler birbirini tutmuyordu. Bu ara bu tip şeylerin çok olduğunu konuştuk. Şube başkanı, “*ne kaldı, ne kaldı her şeyi yapıyoruz işte bak vermiyorlar işte*” dedi. “*Ne yapalım, Kızılay’a mı çıkalım, zaten onlar da bekliyor ki, bir hata yapsınlar da çadırlara saldıralım. Bak bugün de gitmedik mi bakanlığın önüne, oradan da yürümedik mi, sen de vardın... 1 günlük iş de bırakıldı, açlık grevi de yapıldı. Daha ne yapalım, her gün basın, medya burada değil mi, çocuklarımızın yüzünü unuttuk, vermiyor ... işte vermiyor*”. Ben de “*biz uzun süredir savunmadayız başkan*” dedim, “*biz onların üzerine yürümeliyiz*” dedim. “*Gördük işte, konfederasyonları gördük*” dedi

başkan, “*destek destek diyorlar, hepsinin yazdığı yazıyı gördük. Hangisi gerçekten bir şey yaptı. Daha bizim buraya getiremediğimiz işçi arkadaşlarımız var. Silah zoruyla mı getirelim*” dedi. Ben de “*önceden bu işçilere sendikalar gerekli eğitimi, sınıf bilincini verebilseydi, işçileri buraya getirmek, burada tutmak bu kadar zor olmazdı*” dedim. O sırada İstanbul’dan bir şube temsilcisi daha geldi. O da “**ben siz sosyalistleri anlayamıyorum**” dedi. “*Hep sendikaları suçluyorsunuz, ama bak ellerinden geleni yapıyorlar. Günde 40 kere bir araya geliyoruz, ne yapacağımızı konuşuyoruz, neler neler yaptık. Sonuçta bu bizim işimiz, ama olmuyor işte*” dedi. Ben de “*sendikalar eleştirilirken kişi olarak sizler değil, bir anlayış eleştiriliyor*” dedim. Örnek olarak, “*Kumlu ne kadar maaş alıyor*” dedim. “*Tahminen 10 bin tl*” dediler, “*daha fazla, ama hadi öyle olsun dedim*”. “*Peki kendi 10 bin alan biri, işçinin halinden anlar mı*” dedim, bir sessizlik oldu. Sonra biri, “*yahu arabalarını da gördük, pek lüks, hadi onlara da binsinler, ama işlerini de adam gibi yapsınlar*” dedi. Ben de “*hayır, öyle yaşayanlar sizi anlayamaz*” dedim. İşçiye sınıf bilinci verilmediğini, ekonomik mücadeleler dışında hiçbir bilinç taşınmadığını, politik olarak gelişmelerinin istenmediğini anlattım. 4C veya başka sorun, tüm işçilerin birbirleri için harekete geçebilecek bilince getirilmesi gerektiğini anlattım. İstanbul temsilcisi, “*zaten her şey küresel olmuş, işçi sınıfı da küresel çapta bir olmadan, bu iş öyle TEKEL’le falan çözülmez, valla bunu yapabilen de benim gördüğüm bir Chavez var*” dedi. Paşabahçe Fabrikası’nın özelleştirme eyleminden konu açıldı. Ben tüm insanların birbirlerinin uğradığı haksızlıklara sessiz kalmadığı, kendini kurtarmaktan vazgeçip toplumsal kurtuluş için mücadele verildiği gün ancak gerçek ve kalıcı çözümlere ulaşabileceğini söyledim. Sonra iyi akşamlar dileyip çadırdan ayrıldım. Gece ancak 03.00’e kadar uykusuz kalabildim. Ve gece yatarken şunu düşünüp durdum. Erdoğan “*son sözümü söyledik*” deyip duruyor ya, ben de şöyle düşündüm (sadece TEKEL işçileri için değil elbette):

İŞÇİLER SON SÖZÜ HENÜZ SÖYLEMEDİ!

60. Gün

Cuma. 60’ı da devirdik işte... Ama önemli olan kaçınıcı günü devirdiğimizden çok, o devrilen günlerin gerçekten verimli geçip geçmediği...

Bugün saat 10.00’den sonra ilk ziyaretçilerimiz olarak, Tüm Bel Sen’liler geldi. Ardından Nurettin Rençber, TEKEL işçilerinin eylemini selamladı. Çadır çadır gezdi, ezgileriyle işçilerin ruhlarını besledi. Sonrasında Kemal Türkler’in kızı işçilere seslendi. Öğle

olduğunda Hava-İş kumanya dağıttı.

Bu arada insanın mücadele içinde bile mücadele vermesine örnek olarak, bir olay anlatmak istiyorum. Çankaya Belediyesi odun göndermiş. Ama ne zaman bir yerler odun gönderse, gelen kamyonu ceza kesiliyordu. Bu defa yine gelen kamyonu trafik polisleri cezayı kesmiş, hem de yine de odunu boşaltmasına izin vermiyor. “*Git bilmem köprüünün altına orada dur, indir*” diyor. İşçiler bu duruma sert çıkıyor. “*Ta cehennem dibine biz gidip de odunu getiremeyiz, madem cezayı da kestir, burada verecek bu odunu bize*”. Yine bir işçi, “*sırf bize eziyet için böyle davranıyorsunuz, buna izin vermeyeceğiz, bu soğukta zaten haftalardır anamız ağladı, bir de sizinle mi uğraşacağız. Bizi yıldırılmayacaksınız. Burada alacağız işte odunu*” diyorlar. Bir başka işçi ise, “*yahu Tunceli’de en işlek caddenin orta yerinde AKP’nin buzdolapları, çamaşır makinaları kamyonlardan indiriliyor da, bizim iki dakikalık odunlarımız mı sorun oluyor*” diyor. Polisler neye uğradığını şaşırıyor. Böyle sınırlı olmalarını, böyle bağırma beklemiyorlar. Ardından kamyonun bir bir çuvalını indirmeye başlıyorlar. Polisler hiç bir şey diyemiyor. Geri çekiliyorlar. Herhalde daha da öfkelenirip dayak yerler diye korkmuşlardır. Ama işçilerin üstünde emniyet sübapları olmadığına ileri davranışlar sergileyebiliyorlar.

Günün en önemli konukları avukatlardı. Saat 15.30 civarıydı geldiler. Önde Çağdaş Avukatlar Grubu pankartı vardı, arkasında TEKEL işçileriyle ilgili pankartlar, Çağdaş Hukukçular Derneği pankartı vb birçok pankart ve gerçekte iyi bir katılımı gelmişti avukatlar. Avukatlar adına konuşmayı İstanbul Şube’den Kamil Tekin Sürek yaptı. TEKEL işçilerine “*bize nasıl hak kazanılacağını gösterdiniz. Eyleminizde hukuken de, adalet olarak haklısınız. Başbakan halka doğruları söylemiyor. 4C, ILO sözleşmelerine aykırıdır. Yüzyılların haklarını geri almaya çalışıyorlar. AKP hükümeti ‘ay sonuna kadar izin verdik’ diyor. Onlar bize izin veremez. Biz onlara ay sonuna kadar izin veriyoruz. AKP’ye diyoruz ki: ‘inadından vazgeç aklını başına topla size bu son sözümüz. 8 bin TEKEL işçisine Şeker de katılır, Karayolları da, bizler de... 8 bin olur milyonlar ona göre’... TEKEL işçilerine de diyoruz ki: ‘bizden ne isterseniz yapmaya hazırız’ AKP de bizlerin birleştiğinde neler yapabileceğini biliyor. O nedenle gelirken bizlerin otobüslerini durdurdular. Bizlerin sizlerle birleşmemizi istemediler. Engel olmaya çalıştılar. Bizlere çok şey öğrettiniz sizlere teşekkür ederiz*” dedi. Konuşmanın ardından TEKEL işçilerinin çadırlarına dağıldılar ve onların merak ettikleri hukuksal sorularını cevapladılar.

Bugün buranın daha önce bahsettiğim tat-

lı delisi Rami, çok dikkatimi çeken bir şey söyledi. Deli meli diyoruz ama, aslında çok duygusal, çok içten biri Rami. İşçiler onu çok seviyor, ona iyi bakıyorlar. İşte bugün yine o kendine has el kol hareketleriyle oynuyordu. Bir ara durdu ve bağıra bağıra “inşallah güleceğiz, biz güleceğiz” dedi. Evet ben de Rami’ye katılıyorum. 4C meselesi ne ile sonuçlanırsa sonuçlansın, son gülen işçi sınıfı olacak... **BİZ GÜLECEĞİZ!**

Bugün 17.00’deki yürüyüşte açıklamayı, İstanbul Şube Başkanı yaptı. Akşam 19.00’da da yine KESK geldi ve meşaleli yürüyüş yapıldı. Bu arada ben işçilerle birlikte Adıyaman çadırında ana haber bülteni için oturdum bekledim. Ama yine beklediğimiz gibi olmadı. Hiç konuşma falan yok, sadece görüntü. Zaten baştan uyarıyorlar, slogan atmak vs yok diye. Keşke şu milyonlara ulaşacak araçlar bizlerin elinde olsa, nasıl da etkili... İstesek de istemesek de insanlar dinliyor izliyor ve yalan yanlış da öğretilse orayı baz alıyor. Oysa bıraksalar, işçiler kendi kendilerini güzel ifade etse. Hiç yasak, engel, şunu konuşma vs olmasa. İşte o zaman her şey ortaya dökülür. Özgür ve bağımsız bir basın, ancak sermayeden, bağımsız çıkar ilişkilerinden uzak, kendi yayın politikasını her türlü holdingden bağımsız yapabildiğinde olabilir. O da tam anlamıyla sosyalizmle mümkün.

Bugün sendikaların toplantısından, 20’inde buraya, TEKEL işçilerinin yanına gelme ve bu sorun çözülünceye kadar yanlarında kalma kararı çıktığı öğrenildi. Tabi işçiler hemen bu kararı değerlendirmeye başladı. Ama hiçbirini çıkan karardan memnun değildi. Zaten gerçekçi dahi gelmemişti. Evet, belki geleceklerdi. Ama bu ne işe yarayacaktı. Hükümeti ne anlamda sıkıştıracaktı. Hadi geldiler, Cumartesi Pazar’dan sonra nasıl kalacaklardı. Artık ciddi kararlar çıkmasını istiyorlar. “Artık burada oturmak istemiyoruz” diyorlardı. “Bizi bu Sakarya’ya sıkıştırdılar. Kendi içimizde bizi bo-

ğuyorlar. Bir adım ileri atmıyorlar”, diye söyleniyorlardı. Ancak maalesef tüm işçiler aynı bilinçte değildi ve sendika karar almadan harekete geçmeyen bir çok işçi vardı. Aslında işçilerin hepsi oyalandıklarını, her hafta bir sonraki haftaya sorunun atlatıldığını ve zamana oynanıldığını düşünüyordu. Ama sendikayla başladıkları işi, kendilerine ilk günden beri öncülük edenleri de, ihanet etmedikleri sürece de aşmak istemiyorlardı.

Gece 00.30’a kadar işçilerle sohbet ettik. Herkes şikayetçi, ciddi bir rahatsızlık var ancak derli toplu bir adımla sendikalizmi aşan bir hareketten çekiniyorlar.

Bugün yaş üzerine espiriler dönüyordu. Bir işçi arkadaş, ilk günden beri evine hiç gitmedi. Erkek işçilerde rekor onda. Bazen takılıyor ona “kaç yaşındasın artık, ne işin var senin diye!” 40’ın üstünde. Bizim işçi yoldaş da hepimiz gülerken, “aslında buradaki işçileri bu kadar kararlı yapan şeylerden biri de, belli bir yaşın üstünde olmaları” dedi. “Daha 20’li yaşlarda olsalar, belki de yeni bir işe başlayabilirler, bulabilirler diye düşünebilirlerdi. Ama buradakilerin yaşları 35-45 arası, artık yeni bir iş için çok geç, o nedenle bu eyleme daha sıkı tutunuyorlar. Tabi bu, temel nedenlerin yanı sıra bir neden sadece...” dedi.

Dünkü toplantıda işçiler bayağı tartışmışlar, ama tam bir karar alamamışlar. Sonuç olarak sendikanın alacağı karara bakacaklar. Yani yine beklenti içindeler...

Ayrıca Adıyaman TEKEL’den Zübeyde arkadaş, dün açlık grevindeyken fenalaşarak hastaneye kaldırıldı. Türkel “bu sendikanın kararıdır” vs demesine rağmen, işçiler “devam edeceğiz” diyor. Hatta onlara destek için 5 işçi daha başladı. Şu anda 21 işçi açlık grevinde.

60. günümüzde Erdoğan televizyona çıkıp yine TEKEL’le ilgili aynı açıklamaları yaptı. İşçiler tv başında öfkelerini bağırarak, küfür ederek ancak yatıştırabiliyordu. 28’ine kadar bekleyeceklerini, sonra müdahale edeceklerini,

zaten 900 kişinin 4C’ye geçtiğini, ay sonuna kadar geçişlerin devam edeceğini, sendikacılar ve medyanın işin bu hale gelmesine sebep olduğunu... söyledi. Kısa bir süre sonra Tek Gıda İş Genel Sekreteri Mecit Amaç, buradan çadırlardan canlı bağlanarak, Erdoğan’ın sözlerine cevap olarak. “Bu direnişin kırıcısı olmayacaklarını, 4C’ye geçişler çok olsa bile, burada az sayıda bir işçi kalsa bile ‘biz 4Cyi istemiyoruz’ dedikleri sürece burada onlarla birlikte olacaklarını” dile getirdi. “Asla bizim yüzümüzden bu direniş bitmeyecek. Biz sonuna kadar işçi arkadaşlarımız istedikleri sürece onlarla olacağız” dedi. Bu konuşma işçilerin yüreklerine biraz su serpti. Ama işçiler eylemin geleceği açısından sadece beklemekle ya da diğer bir deyişle direnmekle kazanamayacaklarının farkındalar.

28’i bahane, amaç 28’iyle sıkıştırıp 4C’ye geçirmek. Geçmezsen de saldırırım demek. Sanki merhametinden saldırmıyor. Hayır, bugün sonuç alacağını bilse, bugün saldırır. Ama ardındaki halk desteği onları düşündürüyor. Onlar da bocalıyor. Riskli bir karar ama, burası azalsın ya da biraz daha gerilesin, ilk iş buraya saldırmak olur. Ama bu, sermayenin tarihi hatası olur. Hatta bu, Gandicilik ve beklentiler içinde buranın boğulmasındansa, insan keşke buraya saldırmak gibi bir hataya düşse diye içinden geçirmiyor değil. Bu, ateşi Abdi İpekçi’deki gibi körüklemek olur.

60. günümüzü şu sözlerle bitirmek geçiyor içimden: 28’ini beklemeyin, bugün gelin BEKLİYORUZ. DAVETİNİZ KABULÜMÜZDÜR!

61.Gün

Bugün ayın13’ü, Cumartesi. Hafta sonları destekler ve ziyaretler oldukça artıyor. Bugün erken saatlerde Avusturya’dan Göçmen İşçiler Dernekleri geldi. Sonrasında çadırlarda dolaşp, kendi yaşadıklarından deneyimler ak-

tardılar. Ardından İstanbul Kadınlar Birliği Dayanışma Derneği ziyarete geldi. Ataol Behramoğlu da buradaydı. Türk-İş önünde 1 günlük destek grevine girmeden önce şöyle söyledi. “Geçen gün yaptığınız yürüyüş sırasında bir köpek gördüm, öylece ayaklarını uzatmış rahat rahat yatıyor. Tabi dünya işlerinden uzak düşünme yeteneği olmayan bir hayvan için bu doğaldı. Ama sizler oradan geçerken ‘susma sustukça sıra sana gelecek’ sloganını atarken köpek ayağa kalktı ve havlamaya tepki vermeye başladı. Sizler Tekel işçileri olarak 61 gündür buradasınız ama hala tepki vermeyenler var. Hala sizi görmezden gelenler var” dedi. Tabi herkes gülmenin yanı sıra alkışlıyordu da.

Bugün kumanyamızı genç mühendisler baretleriyle dağıttılar. Ama erkek işçiler için üzüldüm, çünkü kuyruk girilecek gibi değildi.

Akşam 17.00’deki yürüyüşte yeni bir slogan atılmaya başlandı. “Şaka değil gerçek 4C tarihe gömülecek”. Açıklamayı Sakarya Meydanı’nda Bursa Tek Gıda İş Şube başkanı yaptı. Ancak şaşırtıcı olan, açıklamanın oldukça ileri söylemler içermesiydi. Mesela işçilerin savaşıması gerektiği söyleniyordu. Tabi biz o ara “Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek” sloganını attık. Genel olarak da ileri bir açıklamaydı. Ben işçi yoldaşa şöyle bir espri yaptım. “Yoksa Bursa fark etmeden, açıklamayı senin yazdığın bir metinle mi değiştirdin” dedim. “Belki de” dedik, “Bursa’dan böyle ileri bir açıklama beklemedikleri için denetimden geçirmemişlerdir”. Kısacası Bursa’nın yaptığı açıklama, bu güne kadar ki açıklamalar içinde en ilerisiydi.

Akşam Trabzon, Sakarya Meydanı’nda eğlence düzenledi. Tüm çadırları da bu eğlenceye davet ettiler. Çünkü günlerden 61. gündü ve bu Trabzon’un plakasıydı. Bu da eğlenmek için bir bahaneydi. Tabi Hoptek abi gecenin has adamı oldu. Horonlar, kolbastılar Sakarya’da Karadeniz rüzgarı estirdi.

Günün en önemli gelişmesiye gece yaşandı. Saat 23.00’e doğru açlık grevindekilerden biri ambulansa götürülürken, işçiler arkadaşlarını ambulansa kadar kalabalık eşliğinde ve sloganlarla götürdü. Ardından ambulansla birlikte yola çıkmaya başladı. İşçilerle polis göğüs göğüsel gelmişti ki, araya sendikacının görevlileri girdi. İşçileri sakinleştirmeye ve geri çekmeye başladı. Yola çıkma eylemi, bir süre sonra işçilerin çadırlarına çekilmesiyle sona erdi. Ancak işçilerin giderek ilerleyen kalkışmaları, her geçen gün çığ gibi büyüyen destekler, ziyaretler, yardımlar birilerini çok korkutmuş olacak ki, birkaç gündür polis sayısı ve konumlanışları, her an herşey olabirmiş gibi.

Daha önce de söylediğim gibi gelecekleri varsa görecekleri de var!

62.Gün

Sabah en erken gelen, Aynur Haşhaş oldu. Çadır çadır gezdi, işçilerle sohbet etti. Bu arada DİSK Genel-İş 1 nolu şube desteğe gelmişti. Ataşehir, Kartal ve Kadıköy Belediye çalışanları desteğe gelmişlerdi. Kutular dolusu yardım toplayıp getirmişlerdi. Saat 10.30’du. İşçiler hemen diğer işçilerle kaynaştı. Ardından İstanbul’dan Ekin Sanat Tiyatrosu gelmişti. Bağlama eşliğinde türküler söylediler, semah gösterisi yapıldı, şiirler okundu. En son da kısa bir tiyatro gösterisi yapıldı. Gösteride işçiköylü-memur birleşiyor ve Amerikalı yankilerle Türkiye’deki işbirlikçi sermayeyi eziyorlar. Aynur Haşhaş ise türkülerini paylaştı ve “yüreğim sizinle, daha fazla bir şey söylemeye de gerek yok” dedi.

Tüm Bel Sen İstanbul 3 nolu şube de geldi ve yardımlar getirdi. Öğlene doğru Toplumsal Dayanışma İçin Psikologlar Derneği Girişimi pankartlarıyla geldiler. Sonra AFSAD yani fotoğrafçılar pankartlarıyla geldiler.

Bu sırada Kanal 8 çadırımızdan içeri giderek sevgililer günüyle ilgili bir şey söylemek ister misiniz dedi. İşçiler “bizim işimiz gitmiş, sen sevgili diyorsun, biz tüm insanları seviyoruz” dediler. Tabi muhabir daha magazin bir haber arıyordu istediğini bulamamıştı. Çorum’dan CHP’li kadınlar bizim çadıra girme gafletinde bulundu. Biri “Kent AŞ” dedi. Biri “Çorum’da da işçiler grevde onları ziyaret ettiniz mi” dedi. Kadınlardan biri “gerçekten CHP ile ilgili çok yanlış düşünüyorsunuz” dedi. Bizler de “asıl sizler çok yanlış yerdesiniz” dedik. “Peki ne yapalım, AKP mi gelsin, dincilik her yanı sarsın” dedi. Ben de kendimi tutamadım “yo AKP’yi de istemiyoruz” dedim, “biz devrim istiyoruz” deyince... kadınlar gözlerini kocaman açarak çadırdan çıktılar.

ÖDP geldi karanfiller eşliğinde bildiri dağıttıyordular. Muğla’dan gelmişler. İçeri girdiler “sevgililer gününüzü kutlu olsun” dediler. Bildi-

rileri de TEKEL işçilerinin sevgililer gününü kutlayarak başlıyordu. Bir bayan TEKEL işçisi arkadaşımız “ne sevgililer günü, bunlar boş şeyler, bizim için bizim sevgilimiz işimiz, onu da kaybettik” dedi.

Bugün Samsun TEKEL’den bir işçi arkadaş bir şey anlattı, çok hoşuma gitti. Geçen gün bankanın orada polislerin nöbet tuttuğu yerde, çevik kuvvet polislerinin konuşmasına kulak misafiri olmuş. Çevik kuvvet polisleri aralarında şöyle konuşuyorlarmış: “28 Şubat bir an önce gelse keşke, sabırsızlanıyorum. Başbakan bunlara 28’ine kadar gün kesti, o günden sonra burada bunların tozu bile kalmayacak” İşçi arkadaş dayanmamış ve demiş ki “Ben de TEKEL işçisiyim, sizin de belki babanız işçi, bu sizi bu kadar mı sevindiriyor. Ben 28’inden sonra da burada olacağım. İstersen şimdi al beni.” Polisler afallamış. İşçilerin burada 28’inden sonrada kalma kararlılığı arttı. Kendilerine daha fazla güveniyorlar.

Bugün çadırımızda bir de şair dostumuz vardı. Selah Özakin bize Hasan Hüseyin’den ve kendi yazdıklarından şiirler okudu. Ben en çok Sarı Tütün adlı bu eylem için yazılmış olanı beğendim.

Bugün 17’deki yürüyüş Sakarya’da reformistlerin mitingi nedeniyle yapılmadı. Miting nasıl geçti diye sorarsanız, işçiler için yapılan mitingde doğru düzgün işçi yoktu. Neyse 19.00’deki yürüyüş de yapılmadı. Tam da o saatte Dersimliler Derneği pankartlarıyla TEKEL işçilerini desteğe geldiler. Gerçekten baştan beri dernek olarak, bu eyleme maddi, manevi katkıları çok. Ben de tüm bu samimiyetleri nedeniyle, onların kortejine katılarak tüm Sakarya’yı onlarla birlikte sloganlarla turladım.

Yarın Tek Gıda İş açıklama yapacak. Kimse ileri bir şey beklemiyor. Hatta artık işçilerin birçoğu sendikadan ileri bir karar beklemiyor.

KURTULUŞ KENDİ ELLERİMİZDE diyerek bitiriyorum bugünü...

63.Gün

DAĞ FARE BİLE DOĞURMADI

Bugün 15 Şubat Pazartesi. Günün en önemli bekleyişi, sendikalardan gelecek açıklama. Sabah memleketten gelen işçi arkadaşların getirdikleri yoğurt ve pekmezi karıştırıp kendimize ziyafet çektik. Ses cihazı da kendini aştı Enternasyonal çalışıyor. Bu arada Tümtis destek ziyaretine geldi. Öğlen yapılacak açıklama için şimdiden kameralar toplanmaya başlamış durumda. Türk-İş, KESK, DİSK, Kamu-Sen'in ortak aldığı kararların sonuç bildirgesini açıklamak üzere, Tek Gıda İş başkanı Mustafa Türkel çıktı Türk-İş'in önüne. Tüm işçiler pür dikkat Türkel'in söyleyeceklerini bekliyor. Türkel o güçlü hitabet yeteneğiyle başlıyor konuşmaya. Öncelikle verilen mücadelenin tüm Türkiye'ye yayıldığını, hatta dünyada bile konuşulduğunu, 25 ülkede Tekel işçilerine destek amacıyla açlık grevi yapılacağını vb anlattı. Sonra bugüne kadar söylememek için çok uğraştıklarını, ama başbakan'ın bazı konular da yalan söylediğini söyledi. "Sendikamız sizden aidat alıyor mu" işçiler "hayır" diye bağırdı. "Başka bir kamu kuruluşuna geçtiğiniz takdirde sizden aidat almamız söz konusu mu" işçiler "hayır" diye bağırdı. "4C'li olmayı istiyormusunuz", "Hayır". "Biz başından beri hep aynı şeyi istedik. Dedik ki bizi özlük haklarımızla birlikte Türkiye'nin herhangi bir yerinde çalıştırın, maaşlarımızı bile gözden geçirmeye hazırız dedik mi", "evet". İşçileri tam havaya sokmuştu. İşçiler başbakana vurulan her sözde alkışlarını daha da yükseltiyordu. Bu 4C illetiyle ilgili hukuki yolların açıldığını ve bundan sonra ki mücadelenin hukuki zemin üzerinden yürüyeceğini söyledi. Adeta günlerdir burada boş bekletilmenin acısını bu sözlerden çıkarıyorlardı. Rahatlatıyordu işçileri deşarj ediyordu. Sonra bildirgesini açıklamadan önce diyor ve altın vuruşları yapıyordu. "Burada bundan sonra tek vücut olmamız gerekiyor. O nedenle hiçbir siyasetin bayrağı, pankartı, afişi vb burada asılmayacak. Buraya gelenlere saygı duyuyoruz, çok teşekkür ediyoruz ama

buraya gelen bizim için gelecek, bizim gibi olacak. İkincisi sendikamızın bilgisi dışında toplantılar yapmak, komiteler kurmak, spontane eylemler yapma devri bitmiştir. Bunlara uymayan işçi arkadaşlarımızla yollarımızı ayıracağız. Artık daha disiplinli daha dikkatli olmamız gereken bir aşamadayız" vesayire vesayire vesayire... Ha unutmadan bir de 28'i için yapılacak saldırıyla ilgili şöyle dedi: "Eğer buraya gelip çadırlarımızı yıkacak olurlarsa, biz elimizi bile kaldırmayacağız. Biz buraya geldiğimiz de çadırlarımız var mıydı". İşçiler "hayır", "şimdi var mı", "evet", "o zaman onlar çadırlarımızı yıkarsa biz yeniden yaparız" dedi.

İşçiler asıl sendikaların yapacağı açıklamayı beklediği için bu konularda büyük tepkiler göstermedi, beklemeye devam etti. Açıklama ise traji-komikti. Bilmem siyah üzerine beyaz harflerle kuralsız ve güvencesiz çalışmaya hayır... diye pankartları başta sendika binaları olmak üzere asılabilen her yere asılması... Koskoca 4 konfederasyon çıkara çıkara fare çıkardı. Yok hafta sonu buraya geleceklmiş, sadece yönetim bizimle sabahlayacaklarmış. Sonrasında ise işçilerin hepsiyle oturulup konuşacakmış sendika yapacaklarımız konusunda...

Dev konfederasyonların çıkardığı bu komik kararların ardından ilk şaşkınlık sırasında biri "Tek Gıda Nerede Biz Oradayız" sloganı attı, ama kitleden az önceki ile alakası olmayan cılız bir ses çıktı. Türkel doğabilecek tepkilere karşı hemen cümlelerini toparlayıp içeri geçti. Dışarıdaki işçiler henüz alınan kararların içi boşluğuna inanamıyorlardı. Ama Türkel Türk-İş'in içine girdiğinde açlık grevindeki işçilerden birinin öfkesinden kaçamadı. "Eğer bu eylem başarısız olursa, kazanamazsak seni kendi ellerimle öldürürüm" dedi. Açlık grevindeki işçiyi Türkel'in korumaları durdurdu.

Ben dağ fare doğurdu diye düşünmüştüm, ama fare bile yoktu ortada. Tek şey yasaklardı. İlki biz sosyalistlere idi. Ki açıklamanın hemen ardından çadırların üstündeki direklerde vb yerlerdeki tüm dövizler, çıktılar toplandı. İ-

kincisi öncü işçilere idi. Evet öncü işçiler komite çalışmalarını ilk günden itibaren yapıyor, ancak yeni yeni ciddi sonuçlar çıkarıyorlardı. Bu ise sendika yönetiminin hoşuna gitmiyordu. Denetlenmek eylemlerin ileri taşınması sendika tarafından komitelerin ve spontane eylemler yapanlarla yollarımızı ayıracağız sözü bu restin ifadesiydi.

Bir işçi arkadaşına dedim ki "eee ne düşünüyorsun, ilk yasak bize, ikincisi de size çıkmış ne diyorsun". "Ne diyeceğim, devam edeceğiz. Kimsenin gücü bizi işçi arkadaşlarımızdan ayırmaya yetmez" dedi.

İşçilerin çoğuyla konuştuk ve bir durum değerlendirmesi yaptık. Kimse çıkan sonuçlardan memnun değildi. "Bunlar kamu kuruluşu gibiler o masadan o masaya yolluyorlar, o kattan o kata çık diyorlar şimdi de haftaya ertelediler. Ve Mecit Amaç önümüzdeki hafta referandum olacağını söylemiş. Biz referandum istemiyoruz, bu oyalamaktan başka bir şey değil. Hem açılan dava da sadece sözleşmeli çalışma vb ile ilgiliymiş."

Bu arada açlık grevindeki bir bayan işçi arkadaşımızın doğum gününü kutladık. Gerçi 6. günü bitiyordu ve oldukça halsiz görünüyordu. Ama yine de iyi moral oldu onun için. Bu arada 39 yaşına girmişti ve doğum gününü şekerli suyla kutlamıştı. Kadın işçilere örnek arkadaşımız, iyi ki doğdun, iyi ki varsın...

Akşam 17.00'deki yürüyüşü İzmir Tekel düzenliyordu. Katılım ve coşku iyiydi. Ama artık rutine bindiğini söyleyen ve sıkılan işçiler de yok değildi. Yapılmak istenen tam da buydu. Bir kapanda hissi vermek. Yine de işçiler kararlılık ve büyük bir disiplinle sloganları atıyor, morallerini yüksek tutmaya çalışıyordu.

Akşam AFSAD'ın bir fotoğraf sergisi hazırladığı İzmir Caddesi'ne sergilendiği söylenildi. Sergi oldukça güzel karelerden oluşuyor ve içinde bizim ilk günden bu yana 63 gündür sabah akşam işçilerle birlikte olan Mücadele Birliği muhabirimizin de fotoğrafları vardı.

Bugün 15 Şubat ve özel bir gün. O nedenle işçilerde daha hassas ve dikkatli davranıyordu. Türkel'in söylemlerinden güç alan polisler, bugünün anlam ve önemini de kullanarak çadırların arasında taciz yürüyüşleri yaptılar. Çevrede işçileri ve ortamı gelecek şekilde dolaştılar. Ama işçilerin temkinli ve dikkatli tutumları bir sorun çıkmasını engelledi.

Sabah 06.00'ya kadar nöbet tuttum. Hatta kalabalık bir şekilde nöbet tuttuk. En azından şunu biliyorum ki, çadırlara saldırıya kalkarlarsa hiç de Türkel'in istediği gibi paşa paşa çadırları boşaltmayacaklar...

TARİH SINIF SAVAŞIMLARI TARİHİ olarak sürmeye devam ediyor...

64.Gün

16 Şubat Salı. Dün sabah 06.00'a kadar nöbette olduğum için, bugün öğlene kadar kes-

tirdim. Zaten önemli bir gelişme olmamıştı öğlene kadar. Bugün, dünden söktükleri afiş broşür vb yerlerine Tek Gıda İş bayrakları ve yanına türk bayrakları astılar. Memleketlerinden dönenler var. Herkes kendi bulunduğu yerde eylemler yapmış. Bugün dünkü yasakların da etkisiyle ortalık biraz durgun...

Bu durgunluğu, bir işçinin açlık grevindeki bir başka Tekel işçisine saldırmaması bozdu. Dün Mustafa Türkel'i tehdit etti diye kızmış ve bunu yapan açlık grevindeki işçi arkadaşına saldırmıştı. Saat 16.00'di. Açlık grevindeki işçilerden bir grup dışarı çıktı ve "arkadaşlar bize sahip çıkın, burada bize saldırı var" dedi. Bir anda sessizlik oldu. O sıra da saldırıya uğrayan işçi burnu ve gözü morarmıştı, "bunu bana Mustafa Türkel yaptırıyor" dedi. Sonra diğer işçiler ortalığı yatıştırdı. Bu saldırıyı yapan işçi hemen memleketine yollandı ve o çadırdan işçiler o işçi adına saldırıya uğrayan işçiden çok özür dilediler. Başkaları bundan yararlanmasın, eyleme zarar gelmesin diye konu kapatıldı.

Bugün Tekel'in 17.00'deki yürüyüşüyle KESK'in 19.00'deki yürüyüşlerinin birleştirilip 18.00'deki meşaleli yürüyüşteki açıklamayı İstanbul 8 Nolu Tekel çadırı yapıyor. İçeriğinde daha çok Unkapanı Tekel binasının göz göre göre Emine Erdoğan'a satılması vardı. hepimiz yıllarca önünden geçtik Unkapanı'ndaki Tekel binasının. O da artık bir tarih oluyor.

Akşam 18.00'deki yürüyüşün ardından içeride açlık grevindeki bayanlara yardım etmek için görevli oldum. Onlara çeşitli çaylar, şekerli su vb hazırlıyordum. Tuvalet bizim eşliğimizde götürüyorduk. Olur da başları döner veya ayakları kayıp düşerler diye... Akşam güzel şiir okuyan bir arkadaş bizlere bir sürü şiir okudu. Bir işçi arkadaş da Ahmet Arif şiirlerini güzel okuyordu, Ben de Nazım Hikmet'ten "Dünyanın En Tuhaf Mahluku"nu okudum.

Ardından Diyarbakır Kalesi ve Adiloş Bebenin Ninnisi şiirini işçi arkadaş okudu. Ben de işçilere, 80 sonrası babamın her gece ablamlarla beni bu ninniye okuyarak uyuttuğunu anlattım. O yıllara döndük konuştuk, sohbet ettik. Yine bir işçi arkadaşın dayısı komünistmiş. Onun üzerinde de etkisi vardı. Bursa İnegöl'lü bir işçi komünistlerin dinsiz, ahlaksız, anasına babasına saygısız olarak bilindiğini, bu nedenle insanların yıllarca komünist kelimesinden bile uzak durduğunu söyledi. Böyle kişiler olduğunu da söyledi. Ben bunların hepsinin halkı komünistlerden soğutmak uzak tutmak için yapıldığını, her şeyin çarpıtıldığını vb söyledim. Dayısı komünist olan bayan işçi, "evet, doğru söylüyor. Benim dayım ailesine çok saygılı bir insandı. Kimseye asla bir zararı dokunmayacak bir kişiydi. Hep haksızlıklara karşı savaştı" dedi.

Sonra açlık grevindeki işçiler toplandılar ve bir toplantı yaptılar. 13 gününde olanlar vardı. İşçilere arkadaşları yoğun baskı yapıyordu bırakmaları konusunda. Ayrıca tabipler de bırakmaları konusunda ısrar ediyordu. Açlık grevindeki işçiler, toplantıdan şu sonuçla çıktılar, "şimdi bırakalım, zaten sendikanın istediği zaman bırakmadığımızı kanıtladık. Kendi irademizle devam ettiğimizi ve kendi irademizle bıraktığımızı, gerekirse yine girebileceğimizi belirtiriz. Hem Cumartesi-Pazar güçlü olmamız lazım", dediler. Ancak bunu akşam 18.00'deki yürüyüşte basın açıklaması yaparak duyurmayı uygun gördüler. Akşam birlikte fotoğraflar çektirdik. Geleceğe kalacağı esprileri yaptık. Dedim "yıllar sonra çocuklarınıza anlatırsınız, biz böyle böyle mücadele etmiştik, diye".

Benle de uğraşmayı ihmal etmeyen işçi arkadaşlar vardı. Sırf benim sabrımı sınamak için tek tek çay istiyorlardı. Ben de git gel

yapıyordum, ama farkındaydım ve onlara hizmet etmek bana mutluluk veriyordu. Sabaha karşı 04.00'da yattık. Açlık grevindeki bayanların yanına, ne olur ne olmaz diye. Çünkü biri şeker hastasıydı. Bu gece sorumluluğumuz büyük...

65.Gün

Sabah 10.00 gibi bir hareketlilik vardı. Meğer Kemal Kılıçdaroğlu gelecekmiş, onun hazırlığı varmış, basın ordu gibi gelmişti. 11.00 gibi geldi, basın ordusuyla birlikte, sanki fotoğraf karelerine poz verir gibi dolaştı ve gitti. Açıkçası işçiler için, çok da önemli değildi. Zaten sendika, basının açlık grevindekileri görüntülemesini yasaklamıştı. İşçiler buna rağmen eylemlerini sürdürüyordu. Onlar basın için değil, sınıfsal hakları için bu mücadeleyi veriyordu.

Bugün herkes Tek Gıda İş önlüklerini, revirdeki doktor dahil biz görevlilere ve tüm açlık grevindeki arkadaşlarına imzalattılar. Çünkü akşam 18.00'de bitireceklerdi. Bir yandan açıklama metni hazırladılar. Bir yandan kimin okuyacağı, aralarda hangi sloganların atılacağı vb onlar da her şeyi bizim gibi organize ediyor, örgütüyorlardı. Metin bittikten sonra toplanıp diğerlerine okuyorlar, beğenmedikleri ya da eklemek istedikleri yerler varsa diye, gayet demokratik. Son halini verdiler. Dışarıda da Tekel işçilerini ziyarete Ahmet Telli gelmişti. Açlık grevindeki işçilerin de yanına ziyarete geldi ve onlara bir sanatçının verebileceği en değerli hediye, kendi şiirlerini verdi. Ahmet Telli şiirleri okudukça işçiler mest oluyordu.

Son hazırlıklar yapıldı. Herkes açlık grevindeki arkadaşlarının telefon numaralarını aldı.

Akşamki yürüyüş için açlık grevindeki işçiler dışarı çıktığında herkesin moralinin yüksek olduğu, atılan sloganların coşkusundan dahi belli oluyordu. Açlık grevindeki işçiler yürüyüşe öncülük yaptılar. Sakarya Meydanı'na gür sloganlar ve meşalelerle yürüdük. Önce açıklamayı açlık grevindeki işçiler yaptı. Açıklamada eylemlerini dışarıdaki arkadaşlarıyla birlikte daha da ileriye taşımak için eylemi sonlandırdıklarını, kendi iradeleriyle bitirdiklerini yine gerekirse açlık grevi yapmaya hazır olduklarını dile getiriyorlardı. Açıklama da çok alkış aldı. Sloganlarda çok coşku atıldı. Ardından Manisa Şubesi açıklama yaptı. Yürüyüş bitip çadır kente dönüldüğünde Eğitim Sen kumanya dağıtıyordu.

Akşam sıra geceleri halaylar vb bir çok çadırdaki eğlenceler vardı. Herkes mutlu görünüyordu.

Cumartesinin çok kalabalık geçeceği söyleniyordu. Cumartesi gelenler burada Pazar da sabahlayacaklardı.

66.Gün

18 Şubat Perşembe. İstanbul CHP'li milletvekili Mehmet Sevigen ziyarete geldi ve bu sokağın artık "Tekel Sokağı" olduğunu, ayrıca Çankaya Belediye'sinde yeni bir sokak olduğu da söyledi. Geçici gecekondulu ruhsatı verildiğini, artık daha rahat oturabileceklerini sadece alt yapı sorunları olduğunu bunu da çözeceklerini söyledi. Tabi bu sırada işçiler başladı yine espirilere... "İyi o zaman Şeker'dekiler ya da Karayolları gelirse onlar da üst kat çıkar" diye gülmeye başladılar.

Bitlis Tekel'den elinde ekmele havuzun içindeki resmiyle meşhur olan işçinin babası vefat etmiş, çok üzüldük. O, buranın sembollerinden olmuştu. Bir de Diyarbakır Tekel'den 4C'ye geçmiş bir işçi kalp krizinden ölmüş. Diyarbakır Tekel işçileri, "arkadaşımızın cenazesine bile gidemiyoruz" diye üzüliyorlardı.

Bugün öğleden sonra Türk-İş Genel Merkezi önünde Efsan Şeşen konser verdi. "Aslında bence kazandınız, ama özlük haklarımızla bir işe de geçerseniz, zaferle de taçlanmış olacak bu eylem" dedi. Yaklaşık 1 saat süren dinletiden işçilerin çok mutlu oldukları belli oluyordu.

Akşam saat 18.00'deki Sakarya yürüyüşünde, ilk önce dünya çapındaki destek eylemlerinden bahsedildi. Daha sonra basın açıklamasını Samsun ve Amasya TEKEL işçileri adına Tek Gıda-İş Samsun Şube Başkanı okudu. Basın açıklamasında

"Yoksulluğu, işsizliği yok edeceğiz diye oy istediler. Sonra da bizi arkadan hançerlediler. İşçileri, sendikası, örgütsüz, savunmasız, köle düzenine zorlayan bunlar. Sosyal güvenlik haklarımızı, sağlık haklarımızı elimizden alan bunlar. Taşeronlaşmanın güvensiz çalışmanın yasalarını yapanlar bunlar. Hakkımızı verin, sesimizi duyun, diyenin tepesine copla, biber gazıyla binenler yine bunlar."

Gece saat 23.30 gibi küçük taşlar gibi dolular yağdı. Ama bu bir süre sonra şiddetli yağmura döndü. Ben yağmurluğu giyip dışarı çıktım, zaten tepeden aşağıya kalın bir yağmurluğumuz var, burada dağıtıldı. Islanma ihtimali yok, hem yağmurda gezmek güzel. Dışarıda kimse kalmamış, herkes çadırlara çekilmişti. Hatta o anda yoldan geçen sıradan insanlar bile bizim çadırlara sığınmışlardı. Aşağı doğru giderken bir baktım, Bitlis çadırının aşağı kısmını sel almış. Yerlerdeki giderden içeri sular dolmuş, işçiler onarmaya çalışıyorlardı. Gece 03.00'a kadar uyumadım ve tutsak bir yoldaşım mektup yazdım, burayı nasıl da merak ettiklerini bildiğim için uzun uzun yazdım.

67. Gün

Bugün sabah güne karşımda annemi gö-rerek uyandım. Bana süpriz yapmış ve hem Tekel işçilerini görmek ve desteklemek, hem de

beni görmek istemişti. Bir insan daha ne ister, en yakınındakiler, onu anlayan ve haklı bulan insanlarsa, bu onun mücadele azmini artırır. Sabah annemle ilk iş, tüm çadırları gezdik, annem olduğunu söylediğimde, herkes saygıyla eline eğiliyor, annemse elini öptürmüyordu. Çadırlarda İzmir'den geldiğini ve her yerde insanların Tekel işçilerini konuştuğunu, bu mücadelede yalnız olmadıklarını söylüyordu.

Annem bana net olarak, geleceğini söylemediğinden, sabah 07.00 gibi gelmiş, çadırları bulmuş ve birkaç kişiye beni sormuş. İşçiler adımı vererek, "nesi oluyorsunuz, niye arıyorsunuz" vb sorular sormuşlar. Hatta bir ara annem, TKP'lilerin kurduğu dayanışma çadırına gitmiş. Oradakiler annemin 80 öncesi TKP'li olduğunu öğrenince hemen, "oturun konuşalım" vb demişler. Annemse "evladım böyle şeyler ayaküstü konuşulmaz, hem ben eski TKP'li olabilirim ama bilincim gelişince, bir üst aşamaya geçtim" demiş. Oradakiler "o zaman şu çadıra git, kızın oradadır" diye bizim demokrasi çadırına yollamışlar. Annem bunu anlatınca gülmekten karnım ağırdı. Yani bu kadar olur dedim.

Sabah Batman Çadırı da dün geceki yağmurdan zarar görmüş tekrar çadırlarını yeniliyorlardı. Bugün ziyarete Rutkay Aziz, Tarık Akan gibi ünlü sanatçılar geldi. Tarık Akan'ın benzeyen Adıyaman Kahtalı işçi ise bana, "sırf senin için Tarık Akan'la fotoğraf çektireceğim" dedi. Bir ara yine sanatçılar geldiğinde Tarık Akan yoktu, ben de "Ramazan abi, sen geç farkedilmez" demiştim. Ayrıca bugün Tolga ve Pınar Sağ da türkülerıyla Tekel işçilerinin yanında olduğunu gösterdi. Bugün ayrıca Halit Çelenk'in kızı da buraya gelerek Tekel işçilerine destek verdi. Yine Avrupa'dan sendikalar ve uluslararası dayanışma için yurtdışından gelen ziyaretçilerimiz vardı. Bir de yurtdışından gelenlerden biri, Tekel işçileri için bir de beste yapmıştı. Aslen Türk'tü ve parça da çok hoş olmuştu.

Bugün saat 18.00'deki Sakarya yürüyüşü ardından yapılan açıklamayı Tokat Şube başkanı yaptı. yarın yapılacak oturma eylemi ve sabahlama için son hazırlıklar yapılıyordu. çadırların önü yarıya kadar açılıyordu ki, gelen misafirler çabuk kaynaşabilin.

Gece annemle ben İzmir Çadırında yattık. Annemle gurur duydum, 65 yaşında olmasına rağmen çadırda yatıyor ve bunu kendi de istiyordu. Ancak o gece birileri yakındaki çadırlarda klarnetle konser veriyordu ve bizim bu seste uyumamız imkansızdı. Sabaha karşı 03.00'e kadar bu müzik sürdü, sonrasında da çok sıkışık olduğundan uyuyamadık. Ancak sabaha karşı 05.00'te uyuyabildik.

68. Gün

20 Şubat Cumartesi günü bugün Türk İş,

Disk, Kesk ve Kamu Sen'e bağlı tüm şube yöneticileri saat 11.00'de Kolej'de toplandı. Kolej'den yürünerek Sakarya Meydanı'na geldiler. Çeşitli kitle örgütleri ve siyasi partilerle birlikte yaklaşık 50 bine yakın insan, Sakarya Meydanı'nda toplandı. Tabi bunlar arasında Mücadele Birliği Platformu da vardı. Sendikalar il dışlarından kendi sendikalarından gelenler ve Tekel işçileri dışında kimseyi almadığı için, bizimkiler de gelmek isteyen herkesi getirememişti. Maksat daha az kişinin toplanmasıydı. Saat 12.00'de Sakarya'da bir miting şeklinde eylem yapıldı. Mücadele Birliği Platformu olarak bizler, "Kapitalizmi Yıkalım Dünya Emeğin Olacak" pankartıyla katıldık. Ayrıca "Fabrikalara Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak" pankartımızı da bir binaya astık. Ara ara yağmur atıştırıyordu. Gürültüden kimse kimseyi duymuyordu bile. O nedenle bizler mitingden erken çıkıp, işçilerle sohbet etmeyi, yeni gelen yoldaşların ağırlıklı olarak onlarla tanışmalarını sağladık

İşçilere desteğe gelen Sevinç Eratalay, Erdal Erzincan ve halk ozanları, işçilere konserler veriyor, halaylar çekiliyor. Çadırların arasında dolaşacak yer bile kalmamıştı. O kadar sıkışık ve o kadar kalabalıktı ki, anlatılamaz. Bu sırada Mecit Amaç'ı gördüm ve dedim ki "burası çok sıkışık adım atılmıyor, şu tarafa doğru açılacak" dedim Kızılay'ı gösterecek. O da "sizi Kızılaylılar sizi" dedi. Ben de "oradan da ver elini meclis" dedim. Mecit bey güldü. Eyleme katılan binlerce emekçi, Sakarya Meydanı ve etrafında çadırlarını kurup oturma eylemine yapıyorlardı. Gece her yerde, hatta yolun ortasında bile insanların yattığını gördük. Acayip bir görüntüydü. Hiç böyle tüm sokaklarında insanların yattığı bir eylem görmemiştim. Bu söylediklerimi ancak o geceye ait fotoğraflardan daha iyi anlayabilirsiniz.

Gece boyunca şiirler, şarkılar, halaylar, her yanda bir eğlence vardı. Artık saat 05.00 olduğunda bırakın yatmayı, oturacak bile yer bulmak imkansızdı. Ama ben 05.30 gibi oturacak bir yer bulup bir kaç saat uyuyabildim.

69.Gün

Saat 08.00'de oturduğumuz yerde uyanık ve hava yağmurluydu. Sanki güzel bir gecenin ardından herşey gerçeğe dönüşmüştü. Kasvetli bir hava vardı her yer akşamdan kalmış dağınık ve pisti. Sabahın ilk yürüyüşünü Marmaray ve İtfaiye işçileri yaptılar, saat 09.00...

12.00 gibi açıklama, Türk-İş önünde yapı-lıyordu. Aynı 170 bin kişilik dev mitingdeki gibi Türk Metal İş en önde koruma gibiydi. Önce Sami Evren konuştu, sonra sırayla DİSK ve Kamu Sen başkanları, en son Kumlu çıktığında, artık işçiler onun konuşmasını yine miting

deki gibi sık sık sloganlarla bölmeye başladılar. İçi boş lafları dinlemeye artık kimsenin sabrı kalmamıştı. “Söz Bitti Sıra Eylemde” sloganına artık cevap vermek zorunda kalan Kumlu, “*bu yaptığımız zaten bir eylemdir*” diye bağırdı. O zaman işçiler “genel grev genel direniş” sloganını attılar. Kumlu bir ara yine yuhalandı, bazı işçiler bireysel tepkilerini gösterdiler, bağırdılar, çağırdılar, ama en ön adeta konser koruması gibi uzun ve güçlü Türk Metal İş işçileriyle doluydu. Kısa süreli gerginlikler yaşandı ama ciddi bir tepki verilemedi. Konuşma bitiminde başka sendikalardan gelenler, otobüsleri kalkıyor vb sebeplerle anında çadır kenti boşalttılar. Ortalık bir anda sessizleşti. Sanki terkedilmiş gibi olduk. Herkes çok yorgun ve uykusuzdu. Çoğunlukla çadırlarda uyundu. Akşama doğru Ankara Bayındır Hastanesi Doktorları ve İstanbul Beyoğlu Esnafı kumanyalar dağıttı. Akşam bir slogan sesi sessizliği bozdu. “Üç Kağıtçılar Mecliste Kağıt Toplayıcıları” imzalarıyla kağıtçılar gelmişti. Bu, bu akşam Çadırkent’in sessizliğinin ilk ve son bozuluşu oldu. İşçiler yine harıl harıl “şimdi ne olacak” diye konuşuyorlardı. Bir anda yine kara kara düşünür hale gelmişlerdi. Meğer şube başkanları, oyunun son turunu oynamaya başlamışlar. Oyaladılar, Oyaladılar. Devrimciler ve işçi komitelerinin çalışmasını, hatta eylem yapılmasını yasakladılar. 4C’ye geçenleri hain ilan etmediler. Şimdi de her işçiyi, tek kendi karar vermesi yönünde telkin ediyorlarmış. “*İşsiz kalırsanız sorumluluk almayız. Elimizden gelen herşeyi yaptık, işte siz de gördünüz*” gibisinden konuşmalarla işçilerin morallerini dirençlerini kırmaya çalışıyorlar. Hukuki süreci vb bile bekleme tahammülleri yok. İşçiler tabii bu tip konuşmalara tepki göstermiş. Ama belli ki canları sıkılmış. Gece tüm bu süreç işçiler tarafından yine konuşuluyor, tartışılıyor. Kah arkadaşlarına kızıyorlardı hiç bir şey yapmaya yanaşmadıkları için, kah sendikayı suçluyorlardı bizi oyaladılar vb gibisinden.

Konfederasyonlar ise 22 Şubat’ta toplanacaklar ve kararlarını açıklayacaklar, ancak kimse mucize beklemiyor.

Sendikaların tekrar referandum yapacağı söylentisi var. Ama işçilerin artık hiç sabrı kalmamış gibi görünüyor, herşeye çok sinirleniyorlar. Tam bir oyun oynanıyor, işçiler sürekli beklentiye sokularak zaman kazanılıyor. Sendikaların asli görevi, işçilerle sermaye arasını bulmak uzlaştırmak değil mi, işte burada olan da bu! Bir işçi gece dedi ki “*biz 4C değil, sendika mağduruuz*”. Çok hoşuma gitmişti, beni etkiledi

Ancak henüz sahne kapanmış ve son perde oynanmış değil...

İŞÇİLER AYAKLANDI!

Sonunda öfke patladı! 70 gündür sendika yönetimi tarafından oyalanan Tekel işçisinin sabrı sonunda tükendi. 22 Şubat günü 4 konfederasyonun yaptığı toplantıdan yine bir şey çıkmadı. Daha sonra basına sızan karar metninde 26 Mayıs tarihinde yasak savma eyleminin olduğunu gören işçilerin öfkesi patladı.

Daha öncesinde kadın Tekel işçileri çadırlardan hareketle tüm işçileri Türk-İş önüne topladılar. Sloganlarla ve coşkuyla beklemeye koyuldu işçiler. Açıklama yapılacağına dair hiçbir haber olmadığı halde kadın işçiler, uyanıklığı ile tüm Çadırkent’i ayaklandırmayı bildi. Sloganlar ve coşku, hiç azalmadı. İşçiler inatla ve sabırla konfederasyonların toplantısından çıkacak kararları beklediler. Hava kararmaya başladığında toplantı sonucu bazı kanallara düştü. Zaten kadın işçilerin ayaklandığı işçiler zaptedilmez bir öfkeyle harekete geçti.

Sonuç, başta Mustafa Türkel olmak üzere sendika yönetiminin tahminlerini altüst edecek nitelikteydi. İşçilerin kolay atlatılamayacağı ortadaydı. Öfke, müthiş bir öfke, patlayan sloganlar... İşler çığırından çıkma yolundaydı.

Önce Mecit Amaç’ı sürdüler ileriye. Kürdistanlı işçiler çadırlarına döndürülebilirse buranın sönmüneceğini biliyorlardı. Mecit Amaç pekala onların ruhlarına hitap edebilirdi. Ama hesap yanlıştı. Bu kızgın öfke önüne çıkan her şeyi silip süpürdü. Amaç konuşamadı bile. Ne yaptıysa, ne dediyse olmadı. Suskun kalıverdi.

İşçiler Kumlu’yu istifaya davet eden sloganlar haykırıyordu. “AKP Kuklası Kumlu” sloganları çımlatıyordu ortalığı. Bu noktada sahneye Türkel çıktı. Eminiz ki bu erken çıkış onun da planlarında yoktu. O, Kumlu’nun yerini almayı umuyordu belki bu süreçte. Ama kişilerin yazgıları, böyle sınıfların yazgılarının sözkonusu olduğu tarihin düğüm noktalarında büyük bir hızla değişiverir! Onunki de öyle oldu. O güçlü hitabet yeteneğinin bile yetmeyeceği bir noktadaydı işçiler.

Konuşmasının ilk başlarında duruma hakim olur gibiydi. Ama hayır! Patlayan sloganlar bir anda onu tahttan indiriverdi. “*Beni öldürecekse gelin öldürün!*” sözü tam da bunun ifadesiydi. İşçileri istifa sopasıyla korkutmayı denedi. İki aydır sarıldığı bu sopa da etkili olamadı. Sonunda mikrofonu bırakıp içeri çekilmek zorunda kaldı. İşçilerin bu “ihaneti” karşısında çok sarsılmış görünüyordu.

Öfke akacak yatak arıyor, bulamıyordu. Sık sık birbirleriyle de tartışmaya başladı işçiler. Neredeyse kavgalar kopacaktı. İşbirlikçiler, sendikaların adamları hiçbir şey yapamıyorlardı. Şube yöneticileri sessiz sedasız kenarda beklemeyi tercih ettiler. Söyleyecek sözleri yoktu. İşçileri yatıştırabilecekleri tek bir araçları yoktu.

Sahneye bir kez daha Mecit Amaç çıktı. Adeta yalvararak işçileri yatıştırmaya çalıştı. Ama kelimenin gerçek anlamında bir yalvarmaydı bu. “*Yarın*”... ağzından çıkan tek şey buydu. “*Yarın konuşalım, şimdi lütfen gidin*” diyordu. Çıkış bulamayan işçiler orada öbekler halinde kendi içlerinde tartışmaya, durumu değerlendirmeye başladılar. Bu, olayın şimdilik durulduğunu gösteriyordu.

Akacak yatak bulamayan öfke, gergin bir bekleyiş içinde kabında saklı duruyor. Çadırkent gergin ve öfkeli bir geceye giriyor.

Eylemin başından itibaren işçiler çok kararlıydılar. 4-C konusunda, sendikaların onları satma girişimine karşı attıkları sloganlarla gösteriyorlardı kararlılıklarını. Muazzam bir kararlılık gösteriydi. Satılmayı asla kabul etmeyeceklerinin ilanıydı. Ayrıca taban örgütlenmelerinin, komitelerin gerekliliğini çok daha iyi anladılar. Devrimci içgüdü tam da böylesi şartlarda kendini belli ediyor. Bugün bunu burada çıplak gözle görmek olasıydı.

Artık ne olacağını göreceğiz. Kimbilir polisi bu gece saldırtmayı bile düşünebilirler. Zira sendikal barikat artık parçalandı. Bundan sonrası sermayenin zor aygıtının vahşi barikatı olabilir. □

TEKEL BÜYÜYOR!

Türk-İş, DİSK, KESK ve Kamu-Sen'in aldığı ortak karar gereği, 20 Şubat'ta tüm illerden sendika yönetimleri Ankara'da buluştular.

Dün geceden başladı gelişler. Özellikle işçiler, Tekel işçileri gruplar halinde geldi Çadırkent'e. Dün tüm bir akşam ve gece, bariz bir canlılık görülebiliyordu çadırlarda. Sabahın ilk ışıklarıyla şenlenmeye başladı sokaklar. Derken çeşitli gruplar sökün etti. Sloganlarla inlettiler Çadırkent sokaklarını. Bir çeşit geçit resmi vardı. İtfaiye işçilerinden Marmaray işçilerine, sosyalist kurumlardan öğrenci gençliğe, öğretmenlerden büro emekçilerine, her sektörden işçilere... Toplumun her kesiminden binlerce emekçi buradaydı.

"Geçit resmi" kesintisiz sürdü. Bu arada sosyalist çevreler, KESK, DİSK ve çeşitli öğrenci grupları "Kolej Meydanı"nda toplanmaya başladı. Bir bölümü Kolej önünde, büyük kısmı Kurtuluş Parkı'ndaydı toplananların. Kortejler oluşturulmaya çalışılırken hala çeşitli gruplar gelmekteydi.

İşçiler Çadırkent'in dışına çıkmama kararı almıştı. Eylem, özünde bu gece gerçekleşecek oturma eylemi olduğu için işçiler kendi sokaklarında beklemeye başladılar.

Kolej'in önündeki kavşak önce aksamaya başladı. Trafik polislerinin tüm çabalarına rağmen kısa sürede tıkanı. Kolej'den yürüyüş başladığında hala kortejler halinde toplanma yerine (Meydana) doğru yürüyenler vardı. Böylece aynı anda ters yönde yürüyüşler yapılıyordu. Bir grup Kızılay yönüne yürürken diğer grup Cebeci yönüne yürüyordu. Böylece Ziya Gökalp Caddesi'ndeki trafik tümünden kesilmiş oldu.

Kolej'den yürüyüş devam ederken diğer gruplar da Sakarya Caddesi'nde meydana toplanmışlardı. Yoğun bir kalabalık görülüyordu. Ve aynı zamanda Çadırkent sokaklarından aralıksız kortejler geçiyordu. Kızıl bayraklar, pankartlar, sloganlar... Tek sözle bugün her yer eyleme kesmiş durumda. Sendikalara rağmen, onların katılımı engelleme plan ve çabalarına rağmen Sakarya'da adım atmak mümkün değildi.

Saatler süren yürüyüşler, gidiş-gelişler, sloganlar gösteriler... Sakarya Caddesi ve tüm Ankara'ya muazzam bir canlılık kazandı. Sakarya'da, Meydanda toplanan kalabalık, konfederasyonların "sadece sendika yönetimlerini çağırma" kararına rağmen, 35 bini buluyordu. Hiç kuşku yok, konfederasyonlar, hiçbir çalışma yapmamalarına rağmen, sadece Ankara'ya gelecek araçları ayarlamış olsalardı, bu bile yüzbinlerin buraya akmasına yeterdi. Ve yine hiç kuşku yok, böyle bir durum sadece hü-

kümeti sarsmakla kalmaz, bizzat sistemi de i-liklerine kadar sarsardı. Sendikal bürokrasi, hükümetin ve sistemin zora düşmesini bir kere daha engellemiş oldu.

Burjuva sendikacılığın bu çabası, eyleme karşı çeşitli manevralarla yoğunlaşıyor zaten. Eylemi açıktan bitiremiyor. Tabandaki tepki ve baskı çok ama çok yoğun. O yüzden dolambaçlı yollarla eylemin çözülüşünü sağlamaya çalışıyor.

Coşku her geçen an daha da artıyor. Tüm Sakarya'da, sadece Çadırkent'te değil, tüm bir Sakarya bölgesinde adım atmak mümkün değildi adeta. Sloganlar, marşlar, halaylar, yürüyüşler... kesintisiz devam ediyor.

"Miting" in bitmesinden sonra, yaklaşık 5-10 bin kişilik bir topluluk meydanda oturma eylemine başladı. Tabii yine ses araçlarından marşlar, türküler, sloganlar, halaylar eşliğinde yapılıyordu eylem. Diğer gruplar Çadırkent sokaklarına döndü. Her yere pankartlar asıldı. Gruplar bulabildiği yerlere karton ve battaniye üzerine oturdu. Sıgıma çalıştı. Soğuk, yağmur... kimse aldırış etmiyordu. Sohbetler, türküler, şakalaşmalar... sınırsız dostluklar, omuzdaş olmanın güveni... Binlerce insanı sarı sarmalıyordu.

Bir işçiyle sohbet ediyoruz. Buraya gelirken AKP'li olan bir işçi. Şimdi ise en ileri firlayanlarından. Yüzü gülüyor. Ağız dolusu hem de. Morali muazzam. Kaybetmek, kazanmak... çok uzak konular şimdi. "Hiçbir şey olmasa, yıllar sonra, işçi sınıfının bu muazzam eyleminden bahsedildiğinde, göğsümü gerek diyeceğim: Ne anlatıyorsun kardeş, ben oradaydım!" Gerçekten işçilerin morali çok yükseldi. Günlere, hatta haftalardır, sendikaların ayak oyunlarından bıkan, umutla umutsuzluk arasında gidip gelen işçiler, hem de sendikaların onca engelleme hesap ve hilelerine rağmen ortaya çıkan bu canlı dayanışmadan güçlenerek çıktılar. Bireysel, kurumsal... ülkenin dört bir yanından destekler yağıyordu. Sağlıkçısı, doktoru, esnafı, emeklisi... elinde küçükklü büyüklü poşetlerle teklifsiz giriyor çadırlara. Yürekten kopan

küçük sözlerle desteklerini iletiyor. Bir kez daha görünüyor, sendikaların neden bu eylemi sınırlı bir alana hapsedmek istedikleri.

Gün boyu ve gece sendikacılar dolaşarak çadırları. Diğer sendikaların yönetimleri. Destek sunuyorlar. Ama işçiler uyanık. Sorularla sıkıştırıyorlar hepsini. "Buraya saldırılırsa ne yapacaksınız? Planınız nedir? Sadece sözle mi dayanışacaksınız? Konfederasyonlara ne gibi baskılar yapacaksınız?" Sorular uzayıp gidiyor. Kimi bu durumdan hoşnut sendikaların (ne yazık ki bunlar çok çok az), kimi başını öne eğip çıkıyor. Temsilcilerin atamayla görevlendirildiği bir kurumsal yapıda, nasıl işçiden yana bir sendika yönetimi olabilir ki, diye konuşuyor işçiler. Hele şu profesyonel sendikacıların aldıkları aylıklar konusu...

İlerleyen saatlerde konfederasyon başkanları da ziyaret ediyor çadırları. Çadırlara girmeleri ile çıkmaları yaklaşık 1 dakika! Adeta kaçır gibiler. Bir görev ifa ediyorlar sadece!

Gün ışıyor. Yağmurdan her yer gölcüklerle dolu. Konfederasyonlar konuşma yapacaklar. Toplanıyor işçiler. KESK, DİSK, Kamu-Sen... sırayla konuşuyorlar. Sıra Türk-İş'te. Kumlu çıkıyor kürsüye. Huzursuz. Yazılı bir metinden yapıyor konuşmasını. Ama konuşmuyor işçiler. Sürekli sloganlarla kesiyorlar. "Söz bitti, sıra eylemde!" İşte en özlü şey bu. Hiçbir şey yapmadıkları bu sloganla vuruluyor yönetimin suratına. Kumlu "biz eylemde değil miyiz şu an" diye karşılık veriyor. Sloganlar daha gürlük yükseliyor. Genel grev sloganları atılıyor. "Hadi başkan" sözleriyle hem kışkırtılıyor, hem sıkıştırılıyor Kumlu.

Konuşmalar bitiyor. Ortada yine bir somut sonuç yok. İşçiler öfkeli. Derken bir bakıyoruz, il dışından gelenler apar topar, adeta kaçırılırca-sına otobüslerine yönlendiriliyor. İş şimdiden sendikaları büyük bir baskının altına sokmuş durumda. O yüzden, biran evvel eylemi bitirmek, gücü bölmek istiyor sendika. Ve 21 Şubat öğle saatleri itibarıyla dışarıdan gelen tüm sendikalar ve eylemciler otobüslerle dönüş yoluna çıkarılmış bulunuyor. Ve iş bununla da bitmiyor. Elini çabuk tutan sendika yönetimi, hemen işçilerin morallerini kırma işlerine girişiyor. Artık oyun aleni. Geriye bir tek "bu eylemi bitirin" çağrısı kalıyor. Ama bunu söyleyecek yürek hiçbir sendikacıda yok. Bu saatten sonra artık iş, moral savaşına dönüşüyor. Bir taraf morali (ve haliyle direnci) kırmak için her tür yola başvuruyor, diğer taraf morali yüksek tutmak için çalışıyor.

20-21 Şubat eylemleri bitti. Ama savaş sürüyor. Çadırkent zorlu yürüyüşüne devam ediyor. □

YAŞASIN EMEKÇİ KADINLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ

TEKEL

02/03/2010

02/03/2010

BÜTÜN EMEKÇİ
KADINLARI
TEKEL
İŞÇİLERİNİN
YANINDA OLMAYA
ÇAĞIRIYORUZ

EKA